

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо
про
Україну!

Рік 122, ЧИСЛО 10, П'ЯТНИЦЯ, 6 БЕРЕЗНЯ 2015 РОКУ

1893

Vol. 122, No. 10, FRIDAY, MARCH 6, 2015

\$2.00

АКТУАЛЬНА ТЕМА

Залишити „котли“ позаду

Петро Часто

Після трагічного „котла“ під Іловайськом наприкінці минулого літа луганчанин Сергій Іванов, відомий блогер-коментатор подій на сході України, в інтерв'ю для інтернет-видання „ZBRUC“ висловив думку, від якої терпне душа: „У цій війні Україна віддає найкращих, а Росія позбувається найгірших“. Якщо це узагальнення має під собою підставу – а виглядає, що має – то до чого загибель найкращих, найвідданіших українців приведе Україну?

26 серпня 2014 року під Іловайськом добровольчі батальйони „Донбас“, „Дніпро“, „Світязь“, „Херсон“, „Миротворець“ і кілька підрозділів української армії опинилися у щільному кільці російських танків та ракетних комплексів „Град“ і „Смерч“. Терористи повелися по-московськи підло: запропонувавши оточеним „зелений коридор“ для відступу, перетворили цей коридор у червоний від української крові, розстрілюючи українців буквально впритул...

Досі сперечаються з приводу того, скільки там загинуло цвіту нашої нації – кілька сотень чи понад тисячу. Досі висить у повітрі запитання: що то було – зрада чи генеральська некомпетентність? Найлегше сказати – зрада. Тоді винен „хтось“, а не „ми“. Вже після трагедії в Дебальцеві депутат від „Блоку Петра Порошенка“ Віталій Купрій подав запит до Генеральної прокуратури щодо зрадника у Службі безпеки України, котрий передав Федеральній службі безпеки Росії ключі від криптографічного і технічного захисту інформації державної системи українського урядового зв'язку.

Цитуємо В. Купрія: „Таким чином, починаючи від 9 лютого, бойовики так званих Донецької і Луганської „народних республік“ разом з російськими військовими знають про всі пляни керівників України, Генерального штабу і штабу АТО. Ми більше не маємо державної таємниці, і це, на мою думку, є однією з причин поразки наших військ в районі Дебальцева“.

Хоч події в Дебальцеві не були „успіхом“, як їх назвав Президент Петро Порошенко, не були вони й поразкою – в кожному разі – не такою болючою, як під Іловайськом, бо, слава Богу, українців загинуло значно менше. Але от на що звертають увагу військові експерти: досягнута у Мінську 12 лютого „мирна угода“ зобов'язувала обидві сторони відвести від лінії фронту важку артилерію і танки, починаючи днем 16 лютого. Нащо треба було чекати аж 16 лютого, чому це не можна було зробити відразу наступного дня? Адже за ці чотири дні донецько-московські терористи, озброєні наймодернішою російською зброєю, утворили в Дебальцеві новий „котел“, про що 18 лютого з великим вдовленням розповів у Будапешті

(Закінчення на стор. 13)

4 березня: Савченко голодує 82-ий день

МОСКВА. – 4 березня Басманний суд міста не відпустив Надію Савченко на засідання Парламентської Асамблеї Ради Європи, членом якої вона є.

Прес-секретар російського президента Дмитро Песков повідомив 4 березня, що у Кремлі не отримували листа Президента України Петра Порошенка до Президента Росії Володимира Путіна з проханням звільнити Надію Савченко.

Під час спільної пресконференції 4 березня з головою Ради міністрів Італійської Республіки Матео Ренці П. Порошенко повідомив, що направив листа В. Путінові з закликом про негайне звільнення Н. Савченко. Президент України П. Порошенко приєднав до листа звання Героя України.

Верховна Рада України на позачерговому

Народні депутати України у сорочках з зображенням народного депутата України Надії Савченко в залі засідань Верховної Ради 2 березня. (Фото: Владислав Мусієнко/УНІАН)

засіданні ухвалила звернення до Н. Савченко про припинення голодування. За відповідне

(Закінчення на стор. 11)

У Москві вбили Бориса Немцова

Петро Порошенко: „Борис Немцов був містком між Україною та Росією“

МОСКВА. – 27 лютого відомого російського опозиціонера Бориса Немцова застрелили у центрі Москви, за 50 метрів від стін Кремля. Невідомий чотири рази вистрілив в політика.

Від поранень Б. Немцов помер на місці. 10 лютого Б. Немцов заявив про побоювання

(Закінчення на стор. 11)

Жалобна хода у Москві на знак пам'яті за Борисом Немцовим. (Фото: Радіо „Свобода“/Reuters)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Савченко стала Героєм України

КИЇВ. – Президент Петро Порошенко 2 березня підписав указ про присвоєння народному депутатові України, членові делегації у Парламентській Асамблеї Ради Європи Надії Савченко звання Герой України. „Надія є символом незламності українського духу та героїзму, символом того, як треба захищати і любити Україну“, – заявив Президент. 33-річна українська військова Н. Савченко з липня 2014 року утримується у в'язниці в Росії. На знак протесту Савченко голодує уже понад 80 днів. Німецькі лікарі після обстеження Н. Савченко визначили як „точку неповернення“ 6-8 березня. Про це повідомив її адвокат Микола Полозов. Після цих чисел вона не зможе повернутися до повноцінного життя, залишиться інвалідом або помре, кажуть лікарі. („Укрінформ“, „Українська правда“)

■ Вивчили дії уряду

КИЇВ. – Американська торговельна палата в Україні, яка об'єднує підприємців 50 країн світу, до річниці призначення Арсенія Яценюка головою уряду проаналізувала 27 лютого співпрацю уряд з представниками підприємництва. Міжнародні та вітчизняні інвестори ставлять на меті загальне покращення умов підприємництва в Україні і продовжують працювати з урядом над вирішенням понад 40 питань податкової та митної політики, енергетики, банківського та фінансового сектору, харчової промисловості, охорони здоров'я та інших. Спільними зусиллями вдалося досягти змін у низці проблемних питань. Протягом року спрощено процедуру працевлаштування чужоземців, удосконалено положення податкового кодексу щодо адміністрування податку на прибуток підприємств та гармонізовано правила податкового та бухгалтерського обліку. Однак, палата наголошує на необхідності пришвидшення процесу регуляторних змін для утримання міжнародних інвесторів на українському ринку. (Американська торговельна палата)

■ Генерали Росії воюють на Донбасі

КИЇВ. – США мають докази того, що російські генерали беруть участь у бойових діях на сході України. Про це 2 березня заявив Посол США в Україні Джефрі Паст в етері телеканалу „Інтер“. „Російські генерали беруть участь у конфлікті на Донбасі, російські офіцери командують тактичними військовими операціями на Донбасі. Ми знаємо, що Росія використовує сучасні електронні системи наведення ракет клясу „земля-повітря“, – зазначив Посол. – Ми знаємо, що регулярні частини російської армії брали участь у захопленні Дебальцева, воєнних діях, які тривали вже після того, як мінська угода мала набути чинності. Росія поставила сотні одиниць важкого озброєння з грудня, зокрема й ті, що використовувалися в атаці на Дебальцеве“. (Радіо „Свобода“)

■ Зачислили Немцова до „Небесної сотні“

ОДЕСА. – Одеські майданівці 28 лютого своє традиційне віче присвятили пам'яті загиблого від рук путінського режиму Бориса Немцова. У місті пам'ятають теплу зустріч з Б. Немцовим на „Вишиванковому фестивалі“ у червні 2014 року. У багатьох збереглися світлина про візиту. Тепер одесити покладали квіти до портрета загиблого, висловлювали йому вдячність за підтримку України. Вважаючи Б. Немцова своїм майданівцем, одесити урочисто проголосили його героєм „Небесної сотні“. Вони звернулися до активістів українських Євромайданів з закликом підтримати їхню ініціативу і заохотити Президента України Петра Порошенка видати відповідний указ. (Сергій Горицький)

■ Дружина Президента допомагає армії

КИЇВ. – Дружина Президента Марина Порошенко 2 березня передала обмундирування для батальйону розвідки Міністерства оборони. Це вже шостий „теплий караван“ благодійної акції дружини Президента, спрямованої на допомогу війську та мирним мешканцям, що проживають на звільнених територіях. (Прес-служба Президента України)

Неукраїнське свято в Україні

Олександр Вівчарик

Напередодні 23 лютого Смілянський завод продовольчих товарів „Медуниця“ на Черкащині виготовив торт з „георгіївською стрічкою“ і написом „23 лютого“. Йшлося про давнє свято День радянської армії, яке тепер в Росії називають Днем захисників вітчизни.

Поява проросійських тортів збіглася в часі з вшануванням „Небесної сотні“. У той час, коли українці (в тому числі і смілянці) гинуть на Донбасі від куль загарбників, котрі носять на грудях і на рукавах „георгіївські стрічки“, їм нагадують про СРСР, який цих загарбників і породив.

Для тих, хто купував торт, перебуваючи в полоні радянських і російських мітів, нагадаю, що 23 лютого 1918 року не було ніяких звитяг Червоної армії, які б давали їй право відзначати цей день. Навпаки, вранці 23 лютого 1918 року Німеччина пред'явила Радянській Росії ганебний для неї ультиматум про умови миру. За ним більшовицька влада повинна була визнати незалежність Латвії, Литви, Естонії, Фінляндії та України і підписати з Україною мирний договір. Того ж дня провід більшовиків погодився на прийняття німецького ультиматуму. Червона армія безоглядно тікала з фронту, залишаючи позиції кайзерівським військам. Міста майже без бою брали невеличкі групи німецьких солдатів.

Свято 23 лютого було встановлене 27 січня 1922 року. До 1993 року воно мало назву „День Радянської армії і Військово-морського флоту“.

У Російській Федерації 23 лютого нині відзначається як День захисника вітчизни. 18 січня 2006 року Державна дума Росії виключила з офіційного опису свята в законі слова „День перемоги Червоної армії над кайзерівськими

військами Німеччини“.

В Україні 1999 року був виданий указ президента, відповідно до якого 23 лютого теж назвали Днем захисника вітчизни. Цим указом Леонід Кучма, мавпуючи Росію, реанімував свято, яке вже вмирало.

14 жовтня 2014 року указом Президента України Петра Порошенка з метою вшанування мужности та героїзму захисників незалежності і територіальної цілісності України, військових традицій і звитяг українського народу встановлено День захисника України, що відзначається 14 жовтня. Також був скасований указ Л. Кучми 1999 року.

„Георгіївська стрічка“ – це російська імперська символіка. Має вигляд смужки з трьома чорними і двома жовтими смугами. З 2005 року, з ініціативи урядових і громадських організацій Російської Федерації, вона використовується невійськовими особами для пропаганди перемоги Росії у німецько-радянській війні 1941-1945 років, як символ російської мілітаристичної могутности, слави імперії та радянського минулого.

З 2014 року стрічку використовують так звані „сили самооборони Криму“ та сепаратисти на території України. Вона стала символом сепаратизму в Україні. Недарма в народі її назвали колорадською.

Отже, ті, хто в Україні чіпляють на себе цю стрічку, засвідчують свою цілковиту байдужість до неукраїнського походження стрічки та нав'язування традиції чужої країни, яка неодноразово протягом всієї історії засвідчувала і засвідчує свою ворожість до України. Як заявив журналіст, доктор історичних наук Данило Яневський: „У тих, хто використовує ці стрічки, за душею нічого немає“.

Нацбанк пояснив валютні обмеження

Вадим Шкляр

КИЇВ. – Національний банк України для стабілізації курсу національної валюти здійснює валютні інтервенції та посилює адміністративні заходи для боротьби з панічними настроями ринку. Про це розповіла голова Національного банку України Валерія Гонтарева 27 лютого на зустрічі з представниками компаній-членів Американської торговельної палати в Україні.

За словами В. Гонтаревої, у 2014 році Україна мала 20 млрд. дол. від'ємного рахунку, отримала 9 млрд. дол. міжнародної допомоги, при цьо-

му 9 млрд. дол. виплатила зовнішнім кредиторам. Всі інші гроші для погашення від'ємного рахунку були взяті з валютних резервів. За 2014 рік на потреби „Нафтогазу“ було виділено 8.6 млрд. дол., а також надана допомога для закупівлі газу на зиму.

На численні запитання представників міжнародних компаній стосовно доцільності введення обмежувальних заходів на фінансовому ринку голова Нацбанку зазначила, що сьогодні на ринку превалюють панічні настрої, тому банк змушений вводити окремі адміністративні обмеження, які є необхідними для стабілізації.

Голова Національного банку України Валерія Гонтарева і президент Американської торговельної палати в Україні Тарас Качка на зустрічі з інвесторами.

Грузинські реформатори стали на боротьбу з корупцією

Роксолана Підласа

КИЇВ. – 25 лютого перший заступник Генерального прокурора України Давид Сакварелідзе, перший заступник Міністра юстиції України Гія Гецадзе та Георгій Вашадзе, член парламенту Грузії та экс-міністер юстиції Грузії, зустрілися з представниками підприємництва за

круглим столом „Реформування системи правоохоронних органів“, що був ініційований Американською торговельною палатою в Україні.

Мова йшла про подолання корупції у сфері виконання судових рішень, створення інституту приватних виконавців судових рішень у цивільних справах, поліпшення якості державних послуг.

З ХРИСТИЯНСЬКОГО ПОГЛЯДУ

Коли дипломатія переважає над засадами віри

Мирослав Маринович

Цими днями ім'я Папи Франціска в середовищі греко-католиків на слуху. Адже саме йому ми завдячуємо тим, що до архикатедрального собору св. Юра привезено унікальну реліквію з Ватикану – Нерукотворний образ Ісуса Христа. До нього триває тепер масове паломництво вірних, що з'їжджаються звідусіль, щоб припасти до нього у щирій молитві. Дати дозвіл, щоб цю ікону привезли в країну, в якій триває болісна війна, – це великий дар з боку Папи, це величний жест його благословення, яке гоїть душевні рани і скріплює віру стривожених.

Водночас греко-католики з тривогою обговорюють слова, з якими під час загальної авдієнції 4 лютого Папа Франціск звернувся до українців. У цьому випадку душі вірних роздирають сумніви й розгубленість. З одного боку, ті, що припадають до згаданого образу Ісуса з ревною молитвою, не можуть не погодитися з твердженням Папи, що „молитва є нашим протестом перед Богом у часи війни“. Люди вдячні і самому Франціскові за його незмінну молитву. Однак, з іншого боку, вони не можуть прийняти певні його твердження, що, на їхню думку, розминаються з правдою. Звучить майже достатній висновок: Папу підставили його радники.

Увесь світ знає Папу Франціска як сміливого Душпастиря й людину точного слова. Для прикладу, незабутніми є його слова, сказані під час Служби Божої 28 березня 2013 року, що „пастир має пахнути своїми вівцями“. Або ж докір світові, котрий трактує мігрантів і втікачів „як пішаків на шахівниці людства“ (вересень того ж року). Проте, живучи майже все своє життя в Аргентині, Франціск вочевидь не може відчувати всі нюанси нинішнього російсько-українського конфлікту. Тому він змушений покладатися на ті роз'яснення, що їх дає йому ватиканська курія. І в цьому якраз і полягає найбільша проблема.

Для багатьох представників ватиканської дипломатії стосунки з Московською патріархією

мають беззаперечний пріоритет, коли йдеться про ставлення до греко-католиків у цій частині світу. Останні віддавна мають жаль, що їх не раз приносили в жертву церковній дипломатії квазієкуменічного штибу. І якщо вже про це відверто сказав відомий католицький оглядач Джон Ален: „Багато українців вважають, що Папа Франціск (можливо, сам того не бажаючи) кинув їхню країну під колеса автобуса задля „політичної коректності“, щоб не дратувати російських православних“, – то можна зробити висновок, що ця риса ватиканської дипломатії стала очевидною навіть неукраїнцям.

Мої подальші міркування будуть критичними щодо нинішньої позиції Ватикану в українському питанні. До цього я відчуваю дві спонукки.

По-перше, мотивуючими для мене є слова самого Папи Франціска: „Церква... є моєю Матір'ю: я повинен дивитися на її гріхи та недоліки, наче я дивлюсь на гріхи та недоліки власної матері“. Отже, мене болять помилки моєї Матері, і я не можу не говорити про цей біль. При цьому я говоритиму з пошаною до Папи, який сам сміливо говорить правду, про яку свідчить.

По-друге, у своєму житті мені вже довелося заплатити за обстоювання правди ціною власного десятилітнього позбавлення волі в радянському концтаборі. Тому я знаю: вірність правді є більшою цінністю, ніж власна безпека чи спокійне благополуччя. Цим я керуватимусь і надалі.

Дипломатія є важливою і легітимною ділянкою церковного життя. Зanedбання її підставляє Церкву під несприятливі вітри її паломництва. Проте, дипломатія має і свої вразливі сторони, оскільки тримає у своїм полі зору передусім центри влади. Масові прояви духовності й особисті свідчення віри її не цікавлять – точніше, цікавлять рівно настільки, наскільки вони підсилюють чи ослаблюють центри влади.

Проте важко уявити собі щось більш супер-

(Закінчення на стор. 12)

Розстріл Майдану організував помічник Путіна

КИЇВ. – Глава Служби безпеки України Валентин Наливайченко заявив 18 лютого про причетність помічника Президента Росії Владислава Суркова до керування групами снайперів під час подій на Майдані у 2014 році. Колишні співробітники спецпідрозділу СБУ „Альфа“ на допитах дали інформацію про місце розташування снайперів, які цілилися в протестувальників і правоохоронців, зазначив В. Наливайченко в етері „1+1“.

За його словами, наприкінці 2013-початку 2014 року до Києва приїздили три групи співробітників Федеральної служби безпеки Росії для організації і планування розгонів учасників акції протесту в столиці України. Є посади, прізвища, копії паспортів, дати їх в'їзду-виїзду, який зв'язком вони користувалися, в яких приміщеннях знаходилися, як В. Сурков ними керував у Києві.

Після стрілянини на Майдані 20 лютого 2014 року до Борисполя неофіційно прибула російська делегація з сім осіб, у тому числі і В. Сурков, куратор „українського сценарію“ в Кремлі. Ця група була направлена до Президента України Віктора Януковича. Про це повідомив керівник Центру військово-політичних досліджень і координатор групи „Інформаційний опір“ Дмитро Тимчук. Зустрічав гостей на летовищі генерал-майор СБУ Володимир Бік, координатор всіх заходів щодо силового придушення Майдану. Саме В. Сурков давав команду на проведення сепаратистського Харківського з'їзду.

Коментуючи заяву Міністра закордонних справ Росії Сергія Лаврова про те, що генерал-полковник ФСБ Сергій Беседа, який прилетів до Києва того ж дня, займався визначенням рівня безпеки і захисту Посольства Росії та інших російських установ у Києві, Д. Тимчук зазначив, що охорону російського представництва в Києві справді здійснюють співробітники ФСБ, проте зі складу прикордонних військ ФСБ. Прикордон-

на охорона не має відношення до розвідувальної 5-ої служби ФСБ, яку очолює генерал-полковник С. Беседа.

Д. Тимчук оприлюднив прізвища членів делегації Кремля, що прибула до України 20 лютого рейсом 1818 Шереметьєво-Бориспіль. Це С. Беседа, начальник служби, що займається безпосередньо розвідкою проти України; В'ячеслав Козлов – входив до оперативної групи ФСБ, яка перебувала в Україні з 26 по 29 січня 2014 року; Анатолій Болюх – співробітник ФСБ, причетний до організації контрабандних каналів; Олександр Павлов, Дмитро Ревзін, Олег Ткачук, В. Сурков.

Ці особи проходили паспортну контролю, ніхто з Посольства Росії їх не зустрічав. Охорону посольства Росії на той момент було кому організовувати і без генерал-полковника С. Беседа, оскільки на той момент в Києві перебували від Прикордонної служби полковник Володимир Усанов з групою співробітників, від Служби зовнішньої розвідки Росії генерал-лейтенант Михайло Іонов, полковник Андрій Голубев, підполковник Сергій Мінаєв, від Головного розвідувального управління Росії полковник Олександр Наумов, підполковники Олександр Самуль, Кирило Колочкін і Павло Попов, капітан другої ранги Едуард Белашов.

Від ФСБ прибули генерал-майор Геннадій Свиридов, полковник Віктор Чащин.

Міністерство закордонних справ України звернулося до російської сторони з проханням допитати генерал-полковника ФСБ Російської Федерації С. Беседа про обставини його перебування в Україні з 20 по 21 лютого 2014 року. Раніше глава СБУ В. Наливайченко заявив, що у відомстві не виключають причетність працівників російської ФСБ до масових убивств під час акції протесту в Києві. Він зазначив, що у зв'язку з цим у нього є ряд запитань до Слідчого комітету Росії.

(„Укрінформ“)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Крим не має води

СИМФЕРОПІЛЬ. – Росія шукає спосіб порятунку Криму від безводдя. Три дні на півострові тривало виїзне засідання підкомітету з водних ресурсів Комітету Державної думи Росії з природних ресурсів та екології. Російські пропагандисти широко розповсюджували думку про те, що Північно-Кримський канал несе в Крим „отруєну воду“, що вона непридатна для пиття, що треба від неї відмовитися. Коли це сталося, вони дуже сильно занудьгували саме за дніпровською „отрутою“. Реальний спосіб вирішення водної проблеми в Криму залишається один – домовитися з Україною про відновлення подачі дніпровської води в Північно-Кримський канал. (Радіо „Свобода“)

■ Затримали депутата України

КИЇВ. – Українського депутата Олексія Гончаренка 1 березня затримали у Москві, де він брав участь у марші пам'яті Бориса Немцова. Слідчий комітет Росії заявив, що його затримали за непокору „законним вимогам співробітників поліції“. Голова Верховної Ради Володимир Гройсман попросив міністра закордонних справ Павла Клімкіна вжити заходів для звільнення О. Гончаренка. Після втручання дипломатів затриманого відпустили. (Бі-Бі-Сі)

■ Самогубство регіонала

КИЇВ. – 28 лютого член Партії Регіонів, колишній народний депутат і голова Фонду державного майна Михайло Чечетов вночі викинувся з вікна власної квартири на 17-му поверсі. 61-річний політик разом з дружиною мешкав у двоповерховій квартирі на вулиці Мишуги. М. Чечетов залишив записку російською мовою, що він „не має жодних моральних сил більше жити“. „Я йду. Думаю, так буде краще для всіх“, – йдеться у записці. У лютому Генеральна прокуратура повідомила М. Чечетова про підозру у зловживанні владою та службовим підробленням. Це було пов'язано з голосуванням у Верховній Раді законів 16 січня 2014 року. Суд дозволив відпустити політика під заставу 5 млн. грн. (Бі-Бі-Сі)

■ Українці у списку мільярдерів

КИЇВ. – Американська редакція журналу „Forbes“ опублікувала 2 березня свіжий список мільярдерів, до якого потрапили п'ятеро українців. Найбагатший з них – Ринат Ахметов, чий статки оцінюють у 6.7 млрд. дол. Другий серед українців – Віктор Пінчук (1.5 млрд. дол.), третій – Ігор Коломойський (1.3 млрд. дол.), далі йдуть Геннадій Боголюбов (1.3 млрд. дол.) і Юрій Косюк (1.1 млрд. дол.). Статки усіх скоротилися порівняно з минулим роком. За рік з числа мільярдерів вибули Вадим Новинський, Петро Порошенко, Костянтин Жеваго і Сергій Тігіпко. (Бі-Бі-Сі)

■ Подорожчало житло у Києві

КИЇВ. – Середня вартість квартир на ринку нерухомості Києва в лютому порівняно з січнем зросла на 22.7 відс., а порівняно з лютом 2014 року ціни зросли на 54.2 відс. Про це повідомив 2 березня у своєму щомісячному звіті інформаційно-аналітичний портал „Столична нерухомість“. Аналітики також відзначили, що в лютому до продажу пропонувалися квартири 68 операторів у 131 об'єкті. У пропозиціях переважають новобудови економ-класи – 55 відс. При цьому пропозиція квартир на ринку новобудов Києва у лютому порівняно з січнем в загальній площі і грошовому вираженні зросла на 0.5 відс. і 23.6 відс. відповідно. („Укрінформ“)

■ Українські клуби мають суперників

НЬОН, Швайцарія. – Дві українські футбольні команди дістали суперників у 1/8 фіналу Ліги Європи за підсумками жеребкування 1 березня. Київська команда „Динамо“ гратиме з англійським „Евертоном“, а нідерландський „Аякс“ буде грати з „Дніпром“. Згідно з рішенням робочої групи Європейський союз футбольних асоціацій (УЕФА) з надзвичайних ситуацій, клуби Росії та України були розведені по різних парах. Змагання цієї стадії турніру відбудуться 12 і 19 березня. (УНІАН)

АМЕРИКА І СВІТ

■ Диктатура несумісна з опозицією

ЛОНДОН. – 3 убивством Бориса Немцова Росія вступила в темну епоху тоталітарної диктатури, – заявив 27 лютого співзасновник і генеральний директор інвестиційного фонду „Hermitage Capital Management” Віліям Бравдер. Цей фонд у період з 1995-го по 2006 рік був найбільшим чужоземним інвестором, який діяв на російському фондовому ринку. „До цього часу режим Путіна, в основному, використовував в'язниці для боротьби з негодними опозиційними політиками або ж видавлював їх з країни. Сьогодні їх стали показово вбивати. Я впевнений, що це не останнє вбивство”, – заявив В. Бравдер, додавши, що не вірить у можливість неупередженого розслідування загибелі Б. Немцова в Росії. (УНІАН)

■ Санкції будуть посилені

ВАШІНГТОН. – Під час слухань у Комітеті акордонних справ Палати представників з 25 лютого Державний секретар Джон Кері зазначив, що до цього часу ні Росія, ні сепаратисти не почали виконувати свої зобов'язання за досягнутими 12 лютого домовленостями у Мінську. А це означає, що Росію чекає посилення економічних санкцій. Експерти звертають увагу на те, що впродовж останніх днів риторика адміністрації Президента США Барака Обами щодо Росії стала жорсткішою. У свою чергу, Москва будь-які звинувачення відкидає, запевняючи, що на Донбасі можуть бути лише російські „добровольці”, а не регулярні війська. (Радіо „Свобода”)

■ Рада Безпеки ООН – неефективна

НЮ-ЙОРК. – В останній тиждень лютого дебати в Раді Безпеки ООН про ролі ООН у розв'язанні міжнародних конфліктів перетворилися на публічну обструкцію Росії за брутальне порушення нею Статуту ООН. „Росія тренує, озброює, підтримує та воює поруч з сепаратистами, які захопили частину території України. Це є грубим порушенням Статуту ООН”, – заявила Представник США Саманта Павер. „Ми не маємо танків, „градів”, „смерчів”, важкого озброєння, яке спустошує східну частину України. Повага до міжнародного права та принципів та норм закріплених в Статуті ООН є нашою першою лінією оборони”, – сказав Міністер закордонних справ Литви Лінас Лінкявічюс. Міністер закордонних справ Нової Зеландії ствердив, що Рада Безпеки ООН не справляється з покладеними на неї завданнями, та відзначив, що право вето засвідчує безсилля Ради Безпеки перед обличчям серйозних конфліктів. („Голос Америки”)

■ Італійці вимагають відставки прем'єра

РИМ. – 28 лютого у центрі італійської столиці відбулася масова антиурядова маніфестація, учасники якої вимагають відставки Прем'єр-міністра Маттео Ренці. Масштабну акцію протесту організувала головна опозиційна партія „Ліга Півночі” на чолі з Маттео Сальвіні. До них приєднуються і ті, хто просто незадоволений діяльністю уряду М. Ренці. Серед демонстрантів було багато представників молодіжних екстремістських організацій як вкрай правого, так і вкрай лівого крила. У зв'язку з цим влада побоюється, що в найближчий час вони можуть спровокувати заворушення в цілій Італії. (УНІАН)

■ Естонія зміцнює кордон з Росією

ТАЛЛІН. – 26 лютого уряд Естонії на своєму засіданні схвалив програму будівництва та облаштування кордону з Росією. За словами Міністра закордонних справ Ганно Певкура, на будівництво протягом чотирьох років буде витрачено майже 70 млн. євро. Роботи охоплять всю територію кордону, починаючи з Нарва-Йіесуу і закінчуючи спільним естонсько-російсько-латвійським пропускним пунктом у селі Пярну. „Я дуже сподіваюся, що зформований після виборів парламенту уряд усвідомлює важливість розпочатих прикордонних робіт для запевнення безпеки держави”, – підкреслив Г. Певкур. Дещо раніше уряд Естонії вирішив виділити 2 млн. євро на покриття витрат, пов'язаних зі зміцненням кордону між Естонією і Росією. (Українські національні новини)

Андрій Парубій, перший заступник голови Верховної Ради України, відвідав Канаду

ОТАВА. – 21-24 лютого перший заступник голови Верховної Ради України Андрій Парубій здійснив офіційну візиту в Канаду на запрошення спікера Палати громад Канадського парламенту Ендрю Шірома.

А. Парубія зустріла на міжнародному летовищі в Торонто делегація, яку очолив президент місцевого відділу Конгресу українців Канади (КУК) Тарас Багрій. А. Парубій мав зустрічі з президентом КУК Павлом Іродом, головою Євромайдану Канади Маркіаном Швецем, тимчасовим повіреним у справах України в Канаді Марком Шевченком та виконавчим директором КУК Тарасом Залуським.

Відбулось розширене засідання дорадчої ради КУК з участю А. Парубія, зустріч з представниками громади в кредитовій спілці „Будучність”. А. Парубій брав участь в Літургії в церкві св. Димитрія і Панахиді біля Пам'ятника Голодомору коло церкви в пам'ять „Небесної сотні” та загиблих у боротьбі проти російської агресії останнього року.

А. Парубій зустрівся з активістами Євромайдану Торонто в Центрі ім. Ераста Гуцуляка.

Відбулася вечора та збір фондів „В шану хоробрих захисників України” в ресторані „Золотий лев”, на якій були присутні 400 осіб. Вечором провадив М. Швець. А. Парубій був головним допові-

дачем. Міністер громадянства та іміграції Александер Кріс, П. Ірод і Т. Багрій виступили з промовами.

Виступаючи перед присутніми, А. Парубій висловив подяку Канаді та українсько-канадській громаді за допомогу й підтримку під час Майдану й російського вторгнення в Україну.

23 лютого А. Парубій зустрівся з головою Канадсько-української парламентської групи дружби Тедом Опіцом, парламентським секретарем Міністра національної оборони Джеймсом Безаном та Діном Алисином, головою Комітету зовнішніх справ Палати громад, дав інтерв'ю газеті „The Globe and Mail”.

А. Парубій був гостем Е. Шіра на обіді, на якому були присутні депутати всіх партій: Владислав Лізон, Т. Опіц, Джеоф Рейган, Майк Валас, Дж. Безан, Марк Гарно, Александрін Латандрес, Бернард Тротей та сенатор Давид Ткачук.

А. Парубій був присутній на засіданні Палати громад, де був представлений Е. Шіром. Після засідання А. Парубій зустрівся з Міністром закордонних справ Канади Робом Ніколсоном. На спільній прес-конференції Р. Ніколсон заявив, що Канада виступає проти будь-якого порушення Мінських домовленостей про припинення вогню.

КУК

Вето Росії в ООН можна подолати

Посол Юрій Сергєєв, постійний представник України в ООН, 18 лютого запевнив „Голос Америки”, що в Організації Об'єднаних Націй знають вартість підпису Росії на договорах і прохання України про направлення на Донбас миротворчої місії Європейського союзу з мандатом від Ради безпеки ООН має перспективу. За його словами, вето Росії в ООН щодо миротворців можна подолати.

– Які подальші офіційні кроки Ви будете здійснювати в ООН стосовно миротворчої місії для врегулювання українсько-російського конфлікту на Донбасі?

– З самого ранку ми почали консультації з вироблення тактики, як виконати це рішення. Від нас сьогодні до кінця дня будуть внесені пропозиції керівництву щодо тактичних наших кроків. Я думаю, що у нас є кілька аргументів на користь того, що ми зможемо просуватися з цією ініціативою в ООН. В цілому всі розуміють позицію, яка була проголошена Радою національної безпеки і оборони України. Розуміють, що мінські домовленості опинилися під загрозою в зв'язку з невиконанням і російською стороною і, підписантами мінських домовленостей з Луганська і Донецька. І тому, щоб врятувати весь мінський процес і допомогти імплементувати ці домовленості, потрібні сторонні зусилля.

Такими зусиллями можуть бути міжнародні миротворчі колективні сили. Так тут розуміють, особливо після сьогоднішньої заяви Посла Росії про те, що вони будуть протидіяти здійсненню цих домовленостей. Але це – теж рішення, яке буде несприятливе для Росії, тому що їм доведеться переконувати світ, чому вони протидіють таким миротворчим зусиллям. Це несприятлива ситуація для Росії в тому плані, що блокуванням (як мінських угод, так і цієї ініціативи) вони стають перед загрозою, що зі сторони переговорного процесу в Мінську вони можуть швидко просунутися до сторони конфлікту, що створить зовсім іншу ситуацію в миротворчому врегулюванні ситуації на сході, тому, я думаю, що ці заяви є з боку Росії неконструктивні і вони є несприятливі для них самих.

– Ви кажете, що насправді Росія буде виступати проти, практично буде блокувати рішення Ради безпеки ООН, якщо таке буде запропоноване. Тоді яка перспектива взагалі є? І чи не означає це, що це – в якійсь мірі політичний крок, а не реалістичний?

– По-перше, це – сигнал в сторону Москви, тому що я так розумію, що лінію вже перейдено останніми порушеннями в Дебальцевому всіх мінських угод. Тому це – сигнал, в першу чергу, до Москви: зупинитися, схаменутися і повернутися до виконання того, про що домовлялися. Росія втрачає до себе довіру. Тому всі розуміють тут в ООН, що підпис Росії під будь-яким документом вартий рівно стільки, скільки коштує той папірець, на якому ставлять цей підпис.

Ми розуміємо, що може бути блокування, але є інші тактичні кроки, як обійти право вето. Я не буду зараз про них говорити, але є рішення, як просувати цю ініціативу в ООН, тому попрацюємо. Єдине, я впевнений, що робота над цією ініціативою буде тільки зміцнювати солідарність довкола України країн-членів ООН, і Росія буде заганяти себе в подальшу ізоляцію в глобальному масштабі. Переконаний також, що діалог з цієї теми буде зміцнювати позиції і співпрацю з нашими партнерами.

– Чи в ООН піднімається питання, хоча б в кулуарах, про неприйнятність членства Росії в Раді безпеки, як країни-агресора? До Росії може бути задіяне положення статті 27 Статуту ООН, де вона може втратити право голосу при розгляді українського питання?

– Так зараз питання різко не стоїть. Але Росія, своєю позицією в ООН і в Раді безпеки, демонструє те, що вони продовжують порушувати мінські домовленості, що Росія рухається від переговорника і певного гаранта виконання мінських угод до сторони конфлікту. І тоді до неї може бути задіяне положення статті 27 Статуту ООН, де вона може втратити право голосу при розгляді українського питання. Так що чим більше вона буде виступати в такій категоричній формі, як вона діє, тим більше вона рухається до такого свого можливого положення.

Що стосується членства – так, тут піднімається питання не тільки про це, а про легітимність перебування цієї країни в ООН в зв'язку з тим, що були статутні порушення процедури в 1991 році при прийнятті її в члени ООН і надання їй статусу постійного члена.

– Як Вам вдається витримувати Посла Росії Віталія Чуркіна на засіданні і поза ним? Чи взагалі спілкуєтесь з ним?

– Я не з ним спілкуюся. Я спілкуюся з членами Ради безпеки і рахуюся з тією раціональною думкою, яка там лунає. Ми всі бачимо, що Україна має підтримку. Вона різна, але вона консолідована з точки зору недопущення втрати Україною суверенітету, поновлення її територіальної цілісності. Це звучить від кожної делегації країн-членів ООН і це те, що мене надихає. Те, що собі дозволяє російська делегація – вона навіть перевищує свої повноваження, бо більш стримано веде себе керівництво російської дипломатії в ООН.

ЕКСПЕРТНА ДУМКА

Яка країна нам потрібна? (Візія для України від Несторівської групи)

Євген Глібовицький, Ярослав Грицак

Яка Україна нам потрібна? Здавалося б, просте питання залишається без відповіді вже довгий час.

Кожен день без відповіді коштує суспільству життя своїх співгромадян, нереалізованих можливостей і втраченого спокою. Це питання ускладнюється іншими, які стали важливими останнім часом, і на які теж нема чітких і впевнених відповідей. Чи Україна може повноцінно розвиватися в неповному складі? Як гарантувати безпеку? Які якості розвивати в наступних поколіннях? Що Україна має дати світові і своїм громадянам? Євроінтеграція – це лише часткова гармонізація з Європейський союзом чи кінцевою метою є вступ в ЕС?

Цих питань багато і на них немає простих відповідей. Намагання дати відповідь, у свою чергу, тягне за собою ланцюжок нових питань. Їх десятки, сотні, тисячі, аж доки не доходимо до найбільш фундаментальних. Що таке Україна? Чим вона є? І чим вона не є? З кого і з чого складається Україна? Хто такі українці? Чи українці є тими, ким вони себе вважають?

Відсутність глибоких і цілісних відповідей на ці запитання досі є однією з причин відсутності розвитку. Це розчаровує громадян. Люїс Керол в „Алісі в країні див“ писав: „Якщо тобі однаково, куди йти, тоді й однаково, яким шляхом“ – цитата дуже точно відображає вектори руху України після проголошення незалежності.

Три революції на Майдані – у 1990, 2004 та 2014 роках, здавалося б, кожного разу мали зняти питання. Але прогрес, на який ніби зформульований такий чіткий запит, – не реалізовувався. Частково, бо відповідь „що робити“ не була посилена відповіддю „як робити“. Частково, тому, що при близькому розгляді, навіть відповідь „що робити“ визначалася більше бажанням, ніж спроможністю.

Ми зібралися у Києві на початку 2012 року. Ми – це майже 20 експертів з різних сфер, які мали дуже різні знання і підходи. Ядро групи було зформоване в Унівській групі, яка працювала над візією для Львова між 2007 і 2011 роками, започаткувавши новий дискурс майбутнього для міста. Звідти ж взяли методологію та підходи. Групу посилили декілька фахівців з Києва та сходу України.

Ніхто нікому нічого не платив. Кожен вносив свій час, а деколи навіть гроші – на поїздки, чай-каву-тістечка, „фліпчарти“ чи придбання літератури. Інтелектуальна незалежність була ключовою цінністю.

Ми не хотіли ні грантової, ні спонсорської підтримки, щоб не узалежнити свої думки чиймись побажаннями. Працювали переважно в Києві. І пошкодували, що попри присутність в групі людей з Криму і Донбасу, так і не провели вже заплановані виїзні засідання в Ялті та Донецьку. Пару разів збиралися у Львові і – завдяки запрошенню Міністерства закордонних справ Чехії – у Празі, де дорогий „ровмінг“ і фізична відстань допомагали не відволікатися.

На момент заснування групи у 2012 році для експертів було зрозуміло, що режим Віктора Януковича приречений. Втім, ніхто не міг знати, як саме відбудеться падіння режиму. „Застій“ спонукав до роботи – це якраз був добрий час для рефлексування, розмірковування та дискусій. Тому ми вирішили, що принаймні спробуємо відповісти на поставлені запитання.

Перший рік пройшов в тривалих обговореннях методологій. Ми шукали пояснення, чому одним суспільствам вдається перейти до стабільності й достатку, а іншим – ні, і який шлях України. Обговоривши європейський та євразійський кон-

тексти, ми вийшли на Світове дослідження цінностей (World Values Survey – WVS), яке не просто впровадило Україну у світовий контекст, але й допомогло зрозуміти логіку змін.

WVS показало – і зробило це не багатьом емпіричному матеріялі – що міцність чи крихкість інституцій залежить від культури, яка домінує у суспільстві. Формування навіть часткового розуміння того, як працює зв'язка культури (цінностей) і інститутів (правил) зайняло ще рік роботи і призвело до необхідності кардинально змінити уявлення про місце України на континенті.

Це означало необхідність перегляду великої кількості припущень, які раніше здавалися непогрішливими. Третій рік нашої праці пішов на формування бачення – того, до чого ми не просто хочемо, а можемо прийти з тим багажем, який у нас є.

Іншими словами, розроблена візія Несторівської групи не є чіткою фантазією чи забаганкою, а реалістичною можливістю, до якої, втім, веде непростий, хоч і здоланий шлях.

Несподіваний ракурс відкрила випадкова зустріч з деканом факультету економіки Московського державного університету Олександром Аузаном. Він очолював подібну групу, яка на замовлення колишнього російського Президента Дмитра Медведева готувала стратегію модернізації Росії. О. Аузан і його колеги теж „працювали з цінностями“. Але коли до влади повернувся Володимир Путін, то взяв шлях на воєнну, а не суспільну модернізацію.

Несторівська ж група далі працювала, бо вважала, що замовником є не держава, а українське суспільство, яке прагне і потребує змін.

Щомісячні зустрічі на чотири-п'ять годин були інтенсивними, але не давали досягнути необхідної глибини. Тому раз на кілька місяців ми намагалися зустрітись десь на три-чотири дні, тоді переважно і ставалися прориви. Важливим, можливо, ключовим чинником була академічність і міждисциплінарність. Ми дискутували, аж доки не отримували вичерпних відповідей і аргументів, а кожне питання критикувалося з використанням різних підходів з різних дисциплін.

Коли в однієї з учасниць групи народився син – Нестор – назва для групи прийшла сама собою. Дуже конкретне відчуття відповідальності перед дуже конкретним бенефіціаром всієї роботи додавало насаги тоді, коли двічі за час роботи опускалися руки. Вперше – коли було відчуття топтання на місці. Вдруге – коли, відчуваючи стрес, що часу стає обмаль, а готової стратегії нема – в групі стався конфлікт. Та відповідальність за взятє на себе зобов'язання нависала дамоклевим мечем і в 2014 році Несторівська група нарешті вийшла на фінішну пряму.

Україна-2012, коли ми почали роботу, мала перед собою загалом ті самі виклики, що й Україна-2015. Різниця в основному в тому, що найважливіші ризики загострилися і стали значно актуальнішими, а частина загроз з потенційних стала реальною.

Попри те, що після Майдану ми нарешті отримали частину відповідей стосовно того, ким ми є, брак безпеки тільки загострився. А це основний чинник, що стримує розвиток, сприяє розкладу та деградації інститутів. Так стається не випадково.

Фундаментальна різниця між світом Західним і пострадянським – в тому, що перший має вже вирішені безпекові питання і може займатися своїм розвитком, а в другому контролі якраз і забезпечується постійним утворенням нових небезпек задля відсутності сталого розвитку. Тому відповідь на широкий спектр безпекових питань – перепусткова умова прогресу.

„Договір гідності заради сталого розвитку“ – це концептуальний документ. Він створює рамки, визначає пріоритети та формулює критерії. Але він не дає детальних відповідей і не є пляном дій. Це компас, а не докладно вимальована карта.

Деталізація та конкретизація неможлива без солідної академічної та дослідницької основи (її має держава, але використовує для чогось іншого), це домашнє завдання для Несторівської гру-

АМЕРИКА І СВІТ

■ Немцов знав правду про Донбас

МОСКВА. – Опозиційна російська тележурналістка Ксенія Собчак заявила, що напередодні своєї загибелі Борис Немцов хотів розкрити правду про війну в Україні. „Він збирався опублікувати доповідь про війну в Україні з фактами та документами. Там була інформація про постачання зброї бойовикам і про російських військових, яких відсиляли на Донбас“, – заявила К. Собчак. Тим часом російські пропагандисти з Центру політичної аналізи намагаються довести, що у вбивстві Б. Немцова нібито присутній „український слід“, і що вбивства Олександра Литвиненка, Анни Політковської, Івана Рибкіна і багатьох інших є „брудною провокацією проти російської влади“. („Дзеркало тижня“)

■ Росія залякує Прибалтику

МОСКВА. – Близько 2,000 російських військових взяли участь у бойових навчаннях у Псковській області. За повідомленням російського Міністерства оборони, в маневрах також були задіяні 500 одиниць бойової техніки. Під час навчань, які тривали до 1 березня, відбувалося десантування парашутним способом 1,500 військових. Серед завдань, які виконували військовики – захоплення і знищення летовища умовного ворога. Завершилися маневри бойовою стрільбою. Ці чергові навчання російської армії відбувалися неподалік від кордонів Естонії та Латвії, які є членами НАТО. (Українські національні новини)

■ Прибалти діють спільно

ТАЛЛІН. – 24 лютого Естонія відзначила День Незалежності, влаштувавши військову парад у Нарві, що межує з Росією. До колони з 1,300 естонських вояків, які маршували містом, долучилися близько сотні солдатів з Великобританії, Нідерландів, Іспанії, Латвії та Литви, а також військова техніка з США. „Події в Україні, які тримають весь світ у напрузі, дуже яскраво нагадують нам, що ми самі повинні дбати про свою безпеку“, – пояснив міжнародний склад учасників цієї паради її командувач, естонський генерал Ріхо Терас. 19 лютого міністри оборони Латвії, Литви та Естонії підписали договір, який передбачає створення єдиного консультативного військового центру країн Балтії – Балтійського об'єднаного штабу. („Дзеркало тижня“)

■ США продовжили санкції

ВАШІНГТОН. – 4 березня Президент США Барак Обама продовжив ще на рік термін чинності санкцій, накладених через дії проти України з боку Росії і підтримуваних нею сепаратистів. Ідеться про санкції, накладені у зв'язку з окупацією і спробою анексії Росією українського Криму. Ці дії представників Росії і сепаратистів підривають демократичні процеси і інституції в Україні, загрожують мирові в ній, її безпеці, стабільності, суверенітетові й територіальній цілісності та призводять до розкрадання її активів, нагадали в Білому Домі. Крім „кримських“ санкцій, США також накладали кілька пакетів окремих обмежень проти фізичних і юридичних осіб у Росії і проти українських сепаратистів, причетних до силового втручання проти української влади в частині сходу України. (Радіо „Свобода“)

■ Північна Корея готова воювати

ПХЕНЬЯН – 28 лютого провідник комуністичної Північної Кореї Кім Чен Ин закликав військовослужбовців країни готуватися до війни з США і їхніми прихильниками. „Всі армійські підрозділи повинні повністю підготуватися до війни в ідейно-політичному, воєнно-технічному і фізичному пляні“, – сказав Кім Чен Ин і підкреслив, що армія повинна бути готова „знищити зірки і смуги“, маючи на увазі прапор США. Приводом для жорсткої реакції Пхеньяну стали масштабні спільні американо-корейські військові навчання, що розпочалися 2 березня. Маневри проводяться на суші, в повітрі і на морі. Нещодавно стало відомо, що Володимир Путін запросив Кім Чен Ина до Москви на святкування 70-річчя „Перемоги СРСР у Великій вітчизняній війні“. (Радіо „Свобода“)

Уточнення

У статті Інни Нагорної „Видано книгу Степана Скрипника“ („Свобода“, 27 лютого) подано неправильний рік народження автора книги. Має бути 1898 рік.

(Закінчення на стор. 12)

Нова провокація Кремля

21 лютого колишній прем'єр України Микола Азаров заявив про намір створити „уряд у вигнанні“, щоб нібито представляти інтереси тих, хто залишив Україну. Про це він сказав у програмі „Право знати!“ на московському телеканалі ТВЦ. Він зізнався, що не зустрічався в Росії з Віктором Януковичем. „Якщо чесно, то і не хотів би, але треба об'єднувати всі сили, які здатні протидіяти цьому антиукраїнському режимові на Україні. Ось заради такого об'єднання я готовий зустрічатися з ким завгодно“, – сказав М. Азаров.

Заяву М. Азарова (він відмовився від батькового прізвища Пахло й узяв собі дівоче прізвище матері) дехто сприймає як ностальгічну тугу за годівницею, яку з волі народу довелося залишити, коли б не та обставина, що усі колишні знайшли притулок в Росії, провід якої далекий від співчуття ностальгічним настроєм і має за мету використання цих діячів проти України.

Це Кремль, а не М. Азаров, прагне створити маріонетковий „уряд України в екзилі“, щоб не тільки консолідувати рештки різних груп „поза Новоросією“, але й почати формування єдиного „емігрантського центру опору Україні“. У Москві відбулося кілька знакових подій, які треба розглядати як частину нового тактичного повороту Кремля в українському питанні. 11 лютого відбулась Конференція політичних емігрантів Харківщини, де був затверджений Комітет „Харківської Народної Республіки“, до якого увійшли такі екзотичні персонажі як Віктор Шапинов (представник групи „Боротьба“) і Сергій Мойсєєв (організація „Русь Триєдина“), інші червоно-коричневі діячі. Під час маршу „Антимайдану“ в Москві 21 лютого телекамери показали „політемігрантів з України“, як політичну силу майбутнього наступу на Харків. Отут і настав час випускати на поле М. Азарова на підтримку слів провідника „Справедливої Росії“ Сергія Миронова, який заявив, що на місці справжніх українських патріотів він створив би уряд України у вигнанні.

Російські історики відразу заходилися шукати приклади з минулого і пригадали уряди у вигнанні тих держав, які захопила Німеччина в роки Другої світової війни, А їм краще було б пригадати практики СРСР, який створював подібні маріонеткові уряди саме перед загарбанням інших держав, зокрема Балтії, Фінляндії, Польщі і т. д. Такий уряд було створено і 1918 року проти незалежної України.

Маріонетковий уряд у Харкові тепер потрібен для того, щоб він звернувся до Росії з закликом почати військові дії проти „київської хунти“, а до таких дій Росія вже готується, поволі збираючи військо біля північних кордонів України. По-друге, Харків значно важливіший від периферійних донецьких міст. Це, по суті, друга столиця України. Захоплення Харкова відразу ж завдало б непоправного удару не лише економіці, а і політичній ситуації в Україні. Готуючись до нового блиц-крігу, Москва вже почала серію диверсій у Харкові, Одесі, інших великих містах, щоб залякати населення, заохотити його до втечі перед збройним нападом росіян. Тож зовсім не випадково вибрався з свого барлогу М. Азаров-Пахло якраз після Дебальцевого та інших прикроців України.

ІСТОРІЯ

Без Сошенка не було б Шевченка

Олександр Вівчарик

У 1856 році українському художникові Іванові Сошенкові запропонували місце вчителя у Другій київській гімназії. На той час йому було вже 50 років. Але його знали не стільки як художника чи вчителя, скільки як „доброго янгола Шевченка“, бо доля накреслила йому відіграти чималу роль у визволенні поета з кріпацтва.

1859 року І. Сошенко і Т. Шевченко зустрілися востаннє. Поет саме приїхав в Україну. Вони удвох неспішно прогулювалися Михайлівською гіркою, відпочивали на Оболоні, варили юшку на березі Дніпра, згадували минуле.

Без сумніву, вкотре пошкодували, що не познайомилися ще як Т. Шевченко був малим. І. Сошенка його батько з роду богуславських кожум'як, прадідівське прізвище якого було Соха, віддав 1820 року на навчання у Вільшану до племянника матері, художника-самоука Степана Пшевлочького. Пішов він від вчителя 1828 року. Саме тоді у Вільшані з'явився 14-річний Т. Шевченко. Вони з І. Сошенком розминулися, щоб через вісім років зустрітися в Петербурзі, у Літньому саду, де учень майстра Василя Ширяєва малював скульптуру.

Але насправді то лише переказ Шевченкової повісті „Художник“. Про свого земляка І. Сошенка дізнався раніше й згадав, що чув про нього ще у Вільшані, тому висловив бажання познайомитися з ним. І. Сошенко познайомив його з учнем Академії мистецтв Аполлоном Мокрицьким, той – з Євгеном Гребінкою, котрий зблизив Т. Шевченка з діячами академії. І, нарешті, настала жадана свобода.

1859 року І. Сошенко був провінційним художником, іконописцем і вчителем гімназії. Коли Т. Шевченко помер, він супроводжував труну свого побратима до Канева. 1876 року, після 20 років життя в Києві без виїзду, Соха, як називав його Т. Шевченко, вирішив відвідати рідний Богуслав. Дорогою під дощем отримав запалення легень. Змушений був зупинитися в Корсуні. Там його, хворого, відвідав Варфоломій Шевченко, який залишив при ньому у поміч свою молодшу доньку. Але за два місяці художника не стало. Поховали І. Сошенка у Корсуні.

Восени минулого року мені довелося побувати в цьому чарівному місті. Я відвідав його могилу, вклонився пам'яті українця і водночас був засмучений реплікою місцевого жителя, котрий зауважив, що Т. Шевченко негарно повівся з І. Сошенком, відбивши у нього свого часу дівчину.

Справді, те, про що мені нашептав пильний корсунець, мало місце. 1838 року І. Сошенко, якому було вже більше 30 років, нарешті закохався. Йому сподобалася племянниця господині-німкені, у котрої він винаймав квартиру, Марія-Амалія Клопер. Він мав щодо неї серйозні наміри. Коли у квартирі І. Сошенка оселився молодший, веселий, щедрий Т. Шевченко, він зацікавив дівчину. І. Сошенко посеред зими вигнав Т. Шевченка з своєї квартири, але невдовзі вибачив його і вони на все життя залишилися добрими

Петро Заболотський. „Іван Сошенко“ (1834 рік).

приятелями. І. Сошенко сімейне щастя знайшов з бідною, але роботящою, приязною і поступливою польською шляхтянкою Марцеліною Віргинською з Немирова.

До речі, в Немирів хворий І. Сошенко потрапив завдяки Т. Шевченкові. І. Сошенко викладав каліграфію і малювання в лицей Ніжина. 17 лютого 1846 року його відвідав Т. Шевченко, який розповів у Києві про здібного учителя лицю і його проблеми з здоров'ям своєму приятелю, попечителю учбового округу Михайлові Юзефовичеві. У того ж якраз було вакантне місце вчителя малювання в Немирівській гімназії.

І. Сошенко усе брав важкою працею, тому й дивувався, як це Т. Шевченко так швидко навчається, малює, пише вірші і закохується. І. Сошенко почав іконописцем у Мліївській церкві, згодом писав картини для Матусова, Лебединського монастиря. Дуже любив своє рідне, українське. Однак, талант І. Сошенка вповні не розкрився через тяжкі життєві обставини, психологічні травми в юності і непоступливий характер. Надто полохливий у житті, він ставав залізним в любові до правильного в його розумінні мистецтва і вірності моральним ідеалам. Це і шкодило його кар'єрі і матеріальним статкам.

Критик Олександр Михайлевський писав: „Сошенко зробив багато, щоб Тарас Шевченко звершився не лише як геній, а й як моральне явище“. Бо дуже важливо навіть генієві мати поруч товариша, котрий спрямовує тебе на вдосконалення, працю, застерігає від спокус.

Коли Т. Шевченко помер, його в останню путь проводжала вся Україна. На вічний спочинок до Канева побратима супроводжував, як ми знаємо, І. Сошенко з дружиною, незважаючи на застереження влади. Ця мандрівка згубила його вірну супутницю життя. Вона застудилася, хворіла і померла. Але він не міг вчинити інакше. Цього б йому не дозволив його моральний закон.

Коли помер самотній І. Сошенко, його в останню путь проводжав увесь Корсунь. Згодом на могилі постав пам'ятник. Ліна Костенко писала: „Лежи, Іване! Кожен, хто вклонився твоїй могилі, пам'ятник тобі“.

СВОБОДА

Пам'ятаймо
про
Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич

Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800

E-mail: svoboda@svoboda-news.com

Fax (973) 644-9510

Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:

Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата:

\$90.00 на рік, \$50.00 на півроку.

Для членів УНСоюзу – \$80.00 на рік, \$45.00 на півроку.

Електронна версія (www.svoboda-news.com) – \$40.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.

Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик ☎ (973) 292-9800 x 3040 Fax (973) 644-9510 E-mail adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик ☎ (973) 292-9800 x 3040 E-mail subscription@svoboda-news.com

Думки, висловлені в матеріалах, підписаних конкретним автором, не конче віддзеркалюють позицію редакції тижневика „Свобода“ або її видавця.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Закордонні українці закликають до акції

До „Свободи“ надійшли зая- ви Світової федерації українських жіночих організацій (СФУЖО) і Конгресу українців Канади (КУК).

20 лютого СФУЖО надісла- ла заяву, у якій зокрема сказано: „Агресія з боку Російської Феде- рації, яка проявилась в окупа- ції Автономної Республіки Крим, у війні в Луганській та Донецькій областях, яка забрала тисячі жит- тів синів і дочок України, підда- ла важкому випробуванню досяг- нення Майдану. Світова федера- ція українських жіночих органі- зацій висловлює свою підтримку народу України та щире побажан- ня перемоги в цій останній бороть- бі за суверенітет та територіальну цілісність України“.

У листі СФУЖО від 25 лютого говориться: „Народний депутат Надія Савченко закликала підтри- мати її на акції „Весна для Надії

Савченко“ 1 березня під гаслом „FreeSavchenko“. Закликаємо долу- читися до акцій підтримки, демон- страцій у ваших громадах, та бути активними в медіа-просторі, ство- рюючи якомога більше розголосу про справу Надії Савченко“.

Конгрес Українців Канади 21 лютого рішуче засудив грубе пору- шення Мінських домовленостей Російською Федерацією та теро- ристичними організаціями в Доне- цьких та Луганських областях, які керовані та фінансовані Росі- єю. КУК закликав Канаду, США та їхніх союзників в НАТО нада- ти Україні оборонну зброю і облад- нання, які потрібні для захисту територіальної цілісності й жит- тя мирного населення, яке підпа- дає під постійні обстріли терорис- тів, збільшити санкції проти обо- ронного, енергетичного та фінансо- вого секторів Російської Федерації.

Інформація про телеканали

До нас звернулась родина Анато- лія Миронова, який мешкає в Пари- жі впродовж 15 років. Останнім часом він багато дивився матеріа- лів про Україну на каналах „1+1“ та „5 канал“. На жаль, півроку тому ці канали в Парижі були відключені і можливий перегляд новин лише на французьких та російських каналах.

Національна Рада жінок Украї- ни дуже просить надати інформа- цію по країнах і містах Вашого про- живання про доступність телеві- зійних новин з України. Нам конче необхідна ця інформація для робо-

ти з телеканалами України та Держ- телерадіо. Ми прагнемо, аби новини з України подавались українськи- ми засобами масової інформації, а не йшла їх спотворена інтерпрета- ція через російську пропагандист- ську систему.

Чекаємо на Ваші повідомлення електронною поштою: laporokh@gmail.com.

Людмила Порохняк-Гановська,
голова Національної ради
жінок України,
Київ.

Дівчина у візку творить красу

Твори молодій худож- ниці Світлани Драган з Бережан глибоко пройня- ті пережитими хвилинами щастя і журби, радості і любові. Вона вже багато років дарує людям диво- вижну красу, яка захо- чує вірити у добре і світ- ле. Доля не наділила Світ- лану здоров'ям. Вроджена хвороба позбавила її мож- ливості ходити власними ногами.

З дитинства дівчинка захоплю- валась малюванням. У молоді роки вона жила разом з бабусею у селі Синява Збарзького району. Її бать-

Художниця
Світлана Драган.

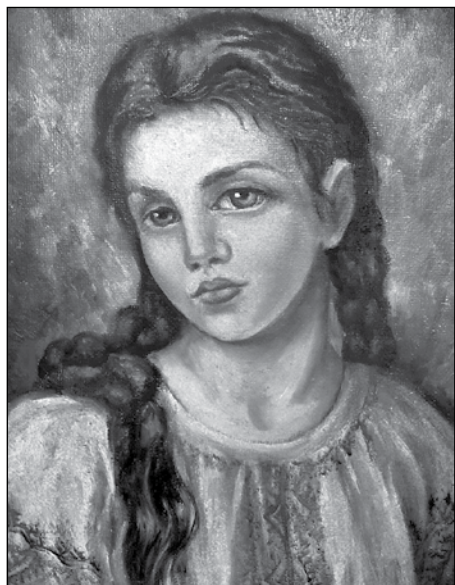
ки, коли дізналися, що у донечки вроджена травма, не захотіли опікуватися нею і віддали на вихован- ня бабусі. Коли бабусі не стало, її прийняли до при- тулку – у Петриківський обласний геріятричний пансіонат, де, сидючи в інвалідному візку, вона творила чарівну красу. У її творах розквітають барва- ми веселки квіти, радують зір чудові краєвиди.

Недавно в колишній палац графа Потоцького, де міститься притулок, приїхали на екскурсію поляки, які запросили Світлану побувати в цій країні. У Польщі гостинно прийма- ли українську художницю, відкри- ли виставку її творів, яку відвідало багато людей, організували екскур- сії по святих місцях, участь у худож- ньому пленері. Найбільшою радіс- тю було для неї, коли їй подарували механічний інвалідний візок, при- крашений великими кульками наці- ональних кольорів України й Поль- щі.

Своїм друзям у Польщі Світла- на подарувала чудову картину з кві- тами, щоб розквітали вони в краї- ні, яка гостинно прийняла українку і щедро її обдарувала.

За її чудовий талант, за великі ста- рання, Світлану Драган нагороджено Орденом княгині Ольги III ступеня.

Михайло Михайлинин,
Бережани, Тернопільська область

Світлана Драган. „Портрет дівчини“.

Мир чи прихований обман?

Кожний політик любить хоч трошки нагинати правду до своїх потреб, але непогамовано брехли- вий Володимир Путін не знає жод- них меж, так переконливо бреш- ше, що сам вірить у свою брехню. Наприклад, він публічно заявив перед світом, що на Донбасі немає російського і українського війська, то „ополченці“ б'ються з відділами чужинців з НАТО. Своєю брехнею він ображає не тільки світове люд- ство, а також свій власний народ.

Вночі 12 лютого, на перегово- рах у Мінську, миротворча група по довгих і бурхливих дискусіях, запро- понувала негайно зупинити вогонь на Донбасі. Однак, на угоду В. Путінові, Ангела Меркель і Франсуа Оланд погодилися зупинити вогонь лише 15 лютого, не знаючи про те, що в тому часі російські збройні від- діли перетинали український кордон в напрямку Дебальцевого силою 50 танків, 40 панцерних машин та чис- ленних ракетних установок. Чому? Бо Путін плянував захопити до 15 лютого два стратегічно важливі міс- та – Дебальцеве і Маріуполь. Сьо- годні важкі бої за Дебальцеве закін- чилися, зруйноване місто перебуває у ворожих руках. Чи виснажене вій- сько стримає дальшу путінську агре- сію без обіцяної зовнішньої допомоги час покаже.

Агресивним плянам В. Путіна сприяла заява Президента Барака Обама, коли після анексії Криму він заявив, що засуджує російську агре- сію і буде захищати права і ціліс- ність української держави, але аме- риканського війська на тій землі не буде. Це порадувало В. Путіна. Щоб заспокоїти Захід, В. Путін постій- но заявляє, що Росія непричетна до війни на Донбасі, тільки там повста- ли невдоволені місцеві жителі. Щоб

не показувати мертвими „добро- вольців“ у Росії, бандити спалюють їх в автокрематоріях.

Цю війну Захід міг придуши- ти в її зародку, але не виявив біль- ших зусиль для цього. Світ засу- див російську агресію в Україні, але, крім голосних заяв і протестів, хоч він свідомий власної небезпеки, не намагається допомогти зупинити агресію. Згідно з мінськими домов- леннями, 15 лютого мала наста- ти тиша на фронті, якої не було. За дві доби „бойовики“ обстріляли 60 разів позиції українського війська та 10 разів – Луганськ, бої посилю- вались.

Ця брехлива мирна заява була потрібна В. Путінові, щоб Європа не проголосила нові санкції, а у Раді безпеки ООН ще раз він міг пода- ти свою найновішу брехню, що це Україна не дотримується мінських угод.

Якщо й далі не буде закордон- ної допомоги, то не тільки зросте загроза державній незалежності, а станеться нова окупація України. Можна радіти, що під час російської агресії українська спільнота, як ніко- ли раніше, об'єдналась в одну моно- літну силу, але історики і політоло- ги твердять, що „державу легше здо- бутти, ніж її утримати“. Це зараз спо- стерігається в Україні.

Усе світове українство і кожний зокрема повинні включитись в цю боротьбу за існування нації. Будь- мо готові зустріти агресора вогнем з кожного вікна, з кожного рогу, з-за кожного дерева, щоб не тільки зупи- нити ворожу агресію, а й підняти всі поневолені Москвою народи до повстань і революцій.

Іван Буртик,
Кліфтон, Нью-Джерзі

Допоможімо батальйону „ОУН“!

Добродійно-волонтерське об'єднання „Наші атланти“ у верес- ні 2014 року розпочало діяльність у Бердянську з легкої руки одного з колишніх студентів Бердянсько- го державного педагогічного універ- ситету Олексія Омельченка. Добро- вольці взяли під опіку воїнів добро- вольчого батальйону „ОУН“ (коман- дир Микола Коханівський, заступ- ник командира Борис Гуменюк), який захищає рідну землю від мос- ковських загарбників у селі Піски.

До нас приєдналися Тарас Бой- ко та Михайло Стащишин з США, котрі згуртували однодумців, завдя- ки зусиллям яких на фронт уже від-

правлені перші п'ять автомобілів. Зрозуміло, що придбання та переве- зення такої необхідної на війні тех- ніки – річ недешева. Багато патріотів стали учасниками акції „Допоможі- мо батальйону „ОУН“!

Долучайтеся й ви! Непохитність і героїзм бійців батальйону вража- ючі! І вони варті допомоги! Контак- тні телефони: Тарас Бойко – 908-583-5009, 917-209-6994, електронна пош- та: roselleauto@yahoo.com, Михай- ло Стащишин – 973-538-3888, електронна пошта: roxolanaltd@roxolana.com.

Степан Герилів,
Бердянськ, Запорізька область

Священик церкви св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Нью-Джерзі, о. Леонід Мальков та дяк Михайло Стащишин (праворуч) з добровольцями біля авт для війська.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Вивчення Голодомору набуває широкого розголосу

ВІНІПЕГ, Манітоба. – 4 лютого в Канадському музеї людських прав зустрілися близько 500 людей, які хотіли дізнатися більше про страшний Голодомор, організований більшовицьким проводом, щоб зламати український опір колективізації Кремля та запобігти загрози виходу України з Радянського Союзу.

На цьому заході під назвою „Покриваючи і розкриваючи правду: висвітлення Голодомору в засобах масової інформації“, організованому музеєм та Комітетом з

Голодомору Манітобського відділу Конгресу українців Канади (КУК), було розглянуто, як вільна преса могла привертати світову увагу і документувати порушення людських прав, а в той же час покривати їх.

Вечір розпочався з показу документального фільму „Покриваючи Голодомор: Вічна пам'ять“, який нині демонструється в „Breaking the Silence Gallery“. Після цього з вступною промовою виступив історик-куратор музею д-р Джеремі Марон.

Ярс Балан з Канадського інституту українських студій (КИУС) поділився результатами наукових пошуків, які проводить Центр українсько-канадських студій ім. Кулів при КІУС в рамках проекту Науково-освітнього центру вивчення Голодомору, що фінансується Фондацією ім. Родини Темертеїв.

У своїй доповіді Я. Балан розповів про те, як висвітлювалися події в Радянській Україні під час сталінської першої п'ятирічки, зокрема й Великого голоду 1932-1933 років, як відверталася увага від одного з найбільших злочинів проти людства XX ст. шляхом кремлівської пропаганди та заяв канадських „попутників“ і апологетів Москви, які свідомо чи несвідомо сприяли її поширенню.

Він також розповів про канадських журналістів, які дописували з Радянського Союзу в період масового голодування, як-от кореспондентка „London Daily Express“ та „Toronto Telegram“ Рея Клаймен родом із Торонто, яка восени 1932 року здійснила поїздку авто з Москви через східню Україну й Кубань до Тбілісі, де була заарештована службою безпеки й депортована за „наклеп“ на Радянський Союз своїми свідченнями про „повстання й голодні бунти“ та „націоналізацію жінок“.

Велика виставка з Київського національного музею, присвячена Голодомору, вперше була

Виступає Ярс Балан.

Учасники зустрічі (зліва) Оксана Боднарчук – президент КУК-Манітоба, Ярс Балан, Анджела Кассі – директор відділу зв'язків і зовнішніх взаємин, д-р Клінт Керлі – голова відділу зовнішніх взаємин, Ірка Балан, д-р Джеремі Марон.

представлена за межами України. Організована Іркою Балан та Валею Ноузворти, виставка включала експонати на 33 стендах з описами різних сторін цієї жахливої трагедії українською й англійською мовами. Також були представлені пам'ятні книги із зібраними іменами жертв Голодомору по областях.

У Вінніпезі Я. Балан дав інтерв'ю радіо CBC (ведучий Ісмаїла Альфа) та програмі „Nighthawk“ радіо CJOV з Джефом Кур'єром. У наступні дні Я. Балан узяв участь у неформальній зустрічі з представниками Центру менонітської спадщини, які активно допомагають добродійним проектам в Україні, та підготував статтю „Пропаганда у радянському стилі все ще жива“ для „Winnipeg Free Press“, що вийшла 9 лютого.

КИУС

В Нью-Йорку вели мову про сиріт, безпритульних дітей в Україні

Богдан Печеняк

НЬЮ-ЙОРК. – 30 січня три неприбуткові організації – „Сублімітас“, „Разом“ та „Нова українська хвиля“, які працюють на користь соціальної справедливості, прав людини та демократії в Україні – провели в Українському Інституті Америки благодійний вечір „Не бути невидимим: сироти та безпритульні діти в Україні“, на якому було показано документальний фільм „Бомжі“ (2012).

Цей захід мав просвітити людей про долю сиріт та безпритульних дітей в Україні та зібрати фонди для програми „Сублімітас“ – „Прокласти шлях до університету“. Захід розпочала Марія Сорока, директор зв'язків з громадою та організації заходів у „Разом“, яка привітала усіх гостей та представила співорганізаторів заходу.

„Сублімітас“ латинською мовою означає „піднесення“. Місія організації – допомогти дітям та підліткам у несприятливих обставинах розвинути свій потенціал через освіту. Організація „Разом“ була сформована внаслідок протестного руху за громадянські права – Євромайдану. „Разом“ розвиває демократію та громадянське суспільство в Україні з допомогою мережі фахівців та експертів, підтримуючи осіб та організації в Україні, які працюють на користь демократії та прав людини.

„Нова українська хвиля“ є всеамериканською організацією, яка представляє інтереси нових українських іммігрантів у США, а також заохочує і сприяє національній

Постійний представник України в ООН, Посол Юрій Сергеев і його дружина Наталя (друга праворуч) з організаторами зустрічі (зліва) Любою Шінович („Разом“), Аллою Корж („Сублімітас“) та Іриною Мазур („Нова українська хвиля“).

єдності українців, зберігає українські звичаї і традиції та захищає політичні, культурні та історичні здобутки українського народу.

Після представлення, слово передали почесному гостю, Постійному представнику України в ООН, д-рові Юрієві Сергееву, який розповів про сучасні несприятливі умови та життєві перешкоди, з якими стикаються сироти та безпритульні діти в Україні, а також висловив свою безсумнівну підтримку місії та програмі „Сублімітас“.

Алла Корж, директор досліджень та програм у „Сублімітас“, детальніше розповіла про важку долю сиріт в Україні, де налічується до 150 тис. вуличних дітей та щонаймен-

ше 94 тис. сиріт. Близько 25 відс. сиріт живуть та навчаються в інтернатах, покидаючи ці інституції у віці 18 років. Безпритульні діти – це фактично соціальні сироти, які втекли зі своїх нестабільних домівок та знайшли притулок серед своїх ровесників на вулиці. Вони мають значно вищий ризик небезпечно-го життя, залежності від алкоголю чи наркотиків, насильства, злочинності.

Андрій Натерер, словенський соціолог, провів 10 років в Україні, проводячи антропологічні дослідження про безпритульних дітей на сході України. Він увійшов у їхню довіру та став їхнім другом. Один з хлопців запропонував йому зняти

документальний фільм про безпритульних дітей, щоб розповісти світові про їхнє життя. Так було створено фільм „Бомжі“.

Після перегляду фільму, А. Корж представила програми „Прокласти шлях до університету“ та „Менторство“, познайомила аудиторію з сімома сиротами, які отримують допомогу від „Сублімітас“, щоб здобути вищу освіту.

Ірина Мазур з „Нової української хвилі“ розповіла про свою співпрацю з „Сублімітас“, наголосила на колективній відповідальності усіх українців за виховання дітей України, які перебувають у скрутних обставинах. І. Мазур стала спонсором однієї з сиріт та пожертвувала 300 дол. на здійснення програми.

Після закінчення офіційної частини було частування за щедрої підтримки корчми „Тарас Бульба“, каварні „Клойстер“, бару „Лис Микита“ та „Нової української хвилі“. М. Сорока оголосила, що завдяки щедрим пожертвам гостей було зібрано 5,000 дол., які допоможуть сімом сиротам отримати позашкільні лекції від особистих репериторів та підготуватися до вступних іспитів в університеті.

За додатковою інформацією про співорганізаторів цього благодійного заходу можна відвідати вебсайти: „Сублімітас“ – <http://www.sublimitaschildren.org>, „Разом“ – <http://razomforukraine.org>, „Нова українська хвиля“ – <http://www.newwave4.org>. Щоб підтримати освіту українських сиріт, можна написати листа на електронну адресу А. Корж: alla@sublimitaschildren.org.

Учні подбали про вояків

ПАСЕЙК, Нью-Джерсі. – Учні Української католицької школи св. Миколая провели акцію „Шкарпетки для українських вояків” під час якої зібрали 419 пар шкарпеток, 50 шапок і 19 пар рукавиць, які вислали в Україну через Організацію оборони Лемківщини як частину акції „Зігрий солдата”. Учні об'єдналися у молитві за вояків та їхні родини.

Вшанували пам'ять героїв Крут

Учасники вечора-реквієму. За трибуною – Ганна Білинська. (Фото: Катерина Форощівська)

Катерина Ткачук

ДІТРОЙТ. – 25 січня День пам'яті Крут громада відзначила в умовах чергової російської агресії. Ініціативу виявила управа 129-го Відділу Спільки Української Молоді. Вечір-реквієм відбувся в Українському культурному центрі. Сценарій вечора підготувала почесна голова відділу Ганна Білинська та голова відділу Валенти-

на Шайда. Незважаючи на сильний снігопад, люди зійшлися, щоб віддати шану загиблим у бою під Крутами.

Вечір відкрила Г. Білинська. Священники церкви св. Йосафата оо. Маріо Дацишин і Богдан Рибчук відслужили Панихиду за полеглими. Далі вечір продовжили доповідачі Ігор Ольховський, Христина Безкосна, Ольга Форощівська. Ведучі вечора – Ярослав Радиш і Владис-

ренко, Іван Сороцевич, Осип Твердовський, Іван Шарай, Володимир Шульгін, Лука Дмитренко, Микола Лизогуб, Олександр Попович, Боженко-Божинський, Андрій Соколовський, Микола Копран, М. Ганкевич, Євген Тарнавський. Сімох поранених, переплутавши зі своїми, більшовики відправили до Харкова лікуватись. Так вони уціліли і потім розповіли про все. Помилки столітньої

давності повертаються. Знову ні армії, ні захищених кордонів, безперервне постачання зброї російським терористам. Як наслідок цього – „Небесна сотня”, Донецьке летовище, Ізварине, широкі військові дії з боку Росії. Але молоді на перше місце ставлять інтереси нації, її добро, честь, славу і захист.

Наймолодша з учасниць вечора Христинка Скочипець продекларувала вірш „Калина-Україна”.

На закінчення Г. Білинська подякувала всім, хто брав участь у підготованні вечора, зокрема гурту „Стожари”, які дуже душевно виконали пісні „Подай, дівчино, руку на прощання” і „Коли ми вмирали, нам сурми не грали”, а також голові „Нової хвилі” Руслані Пронько за допомогу в підготованні вечора. Всі разом заспівали Гімн України.

Українці провели дводенний протест проти Гергієва

Марія Калина

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – У морозні, вітряні вечори 12-13 лютого близько 50 осіб зібралося перед будівлею Мистецького центру Кімела, однієї з найкращих концертних залів у Філядельфії, щоб протестувати проти виступу російського диригента Валерія Гергієва з Філядельфійською симфонічною оркестрою.

Протестуючі роздали декілька сотень летючок з інформацією про В. Гергієва та його підтримку

війни в Україні. Вони переконували відвідувачів концерту: „Поки ви насолоджуєтесь музикою, просимо вас поміркувати над питанням, чи артисти, які підтримують насильство та війну, повинні виступати на найкращих концертних сценах світу?” Летючка також містила цитату латвійського скрипаля та диригента Гідона Кремера: „Ми – артисти, постаті культури – повинні залишатися миротворцями”.

Більшість відвідувачів були від-

(Закінчення на стор. 16)

Протест українців перед будівлею Мистецького центру у Філядельфії. (Фото: Юлія Курка)

Ліга українців-католиків оголошує наступний з'їзд

Павло Івасько

КАЛПСВІЛ, Пенсильванія. – Президент Ліги українців-католиків (ЛУК) Маріон Грубець офіційно оприлюднила дату 77-го щорічного національного з'їзду ЛУК, який відбудеться 16-18 жовтня 2015 року у Калпсвилі, Пенсильванія. Головними осередками зборів будуть „Holiday Inn Hotel” та „Banquet Center”. Богослужіння та інші заходи відбуватимуться в Українській католицькій церкві Стрітіння Господнього (парох – о. Василь Бунік).

Цьогорічний з'їзд організовують ради ЛУК з штатів Нью-Джерсі та Пенсильванія. Його присвячено пам'яті св. Івана-Павла II. Передбачені семінари, презентації та екскурсії. З'їзд буде завершено урочистим обідом.

„Не потрібно бути членом ЛУК для того, щоб взяти участь у цій духовній, освітній та розважальній події, – зазначила М. Грубець. – Не обов'язково брати участь в усіх заходах, можна вибрати лише ті програми, які відповідають особистим зацікавленням”.

Для отримання додаткової інформації про ЛУК та членство у ній можна звертатись до М. Грубець на телефон: 201-843-3960, електронною поштою: mc.hrubec@att.net або до Євгена Луціва на телефон: 267-664-3857 або електронною поштою: eluciw@comcast.net.

Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці

запрошує

на

доповідь

кандидата філософських наук

Романа Височанського

(Львівський національний університет ім. Івана Франка
Стипендіат програми Фулбрайта 2014- 2015 рр. при Нью-Йоркському університеті)

**“Загублена українська людина”
Миколи Шлемкевича та її прочитання сьогодні**

**в суботу, 14 березня 2015 року,
о 5-й годині по пол.**

в будинку НТШ
63 Fourth Ave (між 9-ою і 10-ою вулицями)
New York, NY 10003

Новий часопис пропагує в США українську культуру

Левко Хмельковський

НЬЮ-ЙОРК. – Перше сигнальне число українсько-американського двомовного часопису „Inlove“ побачило світ в Нью-Йорку восени 2014 року й відразу привернуло увагу усіх, хто прагне більше дізнатися про світ мистецтва, моди, загалом культури обох країн. Головний редактор Олена Василевська так сказала про мету видання: „Журнал підтримує і поширює національну ідентичність України через мистецтво, моду і культуру, несе любов до всього людства, до миру та краси у всьому світі. Ми представляємо мистецьке бачення України у США та США в Україні“.

Виконавчий редактор Тетяна Бородіна, вона також головний редактор видання „Elegant New York Magazine“, додала: „Якщо Ви закохані в життя, якщо Ви любите мистецтво, моду, літературу, науку, якщо Ви любите обговорювати економічні, соціальні, політичні або етичні теми, якщо Ви любите подорожувати, фотографувати, займатися живописом, поезією або танцями, якщо Ви просто любите один одного, то Ви наш читач і наш одиодумець – ми з вами зрозуміємо один одного“.

Часопис розмістив розмови своїх кореспондентів з відомими діячами моди Оксаною Караванською, Наталею Холодило, Леонідом Гуревичем, Нішікою ді Росейро, які представляють різні національні течії, але здобули визнання в Нью-Йорку. Прикметою часопису стало саме пропагування культурного доробку різних національних культур Америки, в тому числі України, з метою їхнього зближення у нашому неспокоїному світі. У цьому позначилася позиція доброї музи видання – д-ра Наталії Івашиної-Сергеевої, дружини Постійного представника України в ООН Посла Юрія Сергеева. У редакційній колегії вона стала літературним редактором і відповідальною за зв'язки з громадськістю.

Н. Івашина-Сергеева народилася і здобула вищу освіту в Києві, а з чоловіком-дипломатом побувала у ряді країн, які збагатили її досвідом у галузі культури. У свіжому, зимовому випуску вона розповіла Т. Бородині про те, чим відрізняється жіноча мода у Франції та Греції від американського Нью-Йорку.

Погортаємо сигнальне число часопису. У ньому вміщені розповіді про засновану в березні 2014 року Раду української культури і

Обкладинка нового часопису.

науки в Америці, яка покликана сприяти розвиткові українсько-американських зв'язків у площині культури. Широко представлено дільницю „East Village“ в Нью-Йорку, де понад 100 років тому оселилися українці з своїми церквами, клубами, школами і традиціями.

У першому числі були також публікації про мистців Петра Бевза (живопис) і Миколу Журавля (графіка) та їхню виставку в Нью-Йорку на честь 200-річчя Тараса Шевченка, про скульптора Олега Пінчука і його бронзовий світ мітологічних птахів і звірів, про танцівниць балету Христину Шевченко, яка народилася в Одесі і виросла у Філадельфії, та Еліну Метінен з Фінляндії. Талант обох засяяв в Нью-Йорку. Артистка Олеся Сушко представлена як яскрава представниця балету, театру, кінематографії. Відомий кіномистець Роман Балаян особливо багато розповів про свого приятеля і наставника Сергія Параджанова, автора знакових фільмів про Україну. Були представлені також творці часопису, зокре-

ма лікар Звенислава Ворох, відома діячка в медичному середовищі і не тільки.

Після появи першого числа усі чекали на продовження випуску, тому що буває так, що увесь запал видавців вичерпується після „вернісажу“. На щастя, цього не сталося і випуск зими 2015 року (часопис має виходити раз на два місяці) виявився ще цікавішим. На його обкладинці позначені провідні теми: кохання, традиції, сцена, вікно у світ.

А прикрашає обкладинку світлина Віталія Агібалова „Ірина Дворовенко“. Уславлену балерину знають шанувальники танцю, проте ім'я її нерозривно пов'язане з Максимом Білоцерковським, не тільки партнером, а й коханим чоловіком, батьком дочки Емми. Вони зустрілися ще дітьми в Київському хореографічному училищі, багато років танцювали в Американському балетному театрі Нью-Йорку. І. Дворовенко продовжила успішну сценічну кар'єру в театрах Бродвею, разом з Максимом заснували балетну школу. Обоє стали дизайнерами одягу для балету. Про своє особисте вона говорить: „Нас з Максимом утримує кохання, повага та бажання бути разом“.

Оперу представляє у часописі бас Анатолій Кочерга, родом з Києва, який співав у Метрополітен-опері, ряді провідних театрів світу. З співаком сталося нещастя, коли бандити у Мехіко-ситі пострілом розтрощили йому коліно. Було багато операцій, але бас почав співати спершу в кріслі, потім з паличкою і цим здобув особливе визнання шанувальників опери.

Є у випуску розповіді про танцювальників Жана з Білорусі і Лану з Естонії, співаків Тетяну Жмендак та Іллу Бондаренка, ансамбль карибської музики „Сальса“, музею Рубіна в Нью-Йорку, східне килимарство, українську вишивку, зимові прогулянки в Центральному парку Нью-Йорку і старовинному Львові, італійські ресторани в Києві і Нью-Йорку. Висока мода представлена доробком Рім Акри, Олени Даць, цій темі Н. Івашина-Сергеева присвятила інтерв'ю „Погляд зсередини“.

„Душа України в Нью-Йорку“ – це розповідь Світлани Вайс про Український музей, у якому зібрано понад 9,000 експонатів, проводяться тематичні виставки. Колекції музею включають образотворче мистецтво, нумізматику та боністику, старовинні мапи. В музеї діють майстерні народної творчості. Саме в музеї відбулася презентація нового культурно-мистецького часопису „Inlove“. Дебют часопису відбувся минулої осені в готелі „Валдорф-Асторія“, де з виданням ознайомилися численні дипломати – учасники 69-ої сесії Генеральної асамблеї ООН і українська делегація на чолі з Прем'єр-міністром Арсенієм Яценюком.

Соломія Сорока розповіла у часописі про фільм Олеся Саніна „Поводир“, у якому не лише відкрито одну з трагедій України, а й показано світові нелюдське обличчя комуністичного режиму в СРСР.

Оскільки випуск часопису зимовий, то й спорт у ньому представлений гірським лещатарством. Н. Івашина у великому репортажі „На лещатах мов на крилах“ відкрила завдяки розповіді президента Карпатського лещатарського клубу Віри Попель історію цього спортивного товариства і чар лещатарства на зимових схилах у Гантері, в штаті Нью-Йорк.

Часопис має 150 сторінок, тож читати його можна кілька днів. Його наклад виготовили у київській друкарні „Triada Print“. Інтернет-сторінка: www.inlovemag.com, електронна пошта редакції: Editor@Inlovemag.com, відділу підтримки клієнтів: CustomerService@Inlovemag.com.

Зроблено ще один важливий крок в культурному зближенні України і США.

Підтримай
сучасний
український
театр

Лише дві вистави

140 2-га авеню, Нью-Йорк

14 березня о 7 вечора + вечірка

15 березня о 2:30 вечора

Квитки: bit.ly/Haydamaky

Разом і театр Бернадського представляють

Гайдамаки

поема Т.Шевченка в обробці Л.Курбаса

Відкрилася виставка театрального мистецтва

НЬЮ-ЙОРК. – Український музей представляє першу всебічну виставку „Інсценізація українського авангарду 1910-1920-их років“ про художників авангарду, які створили українську театральну сцену початку ХХ ст., і вплинули на розвиток світового театру. Виставку організував музей в Нью-Йорку у співпраці з кураторами Мирославою Мудрак – професором-емеритом Університету штату Огайо, Тетяною Руденко – головним зберігачем Музею театрального, музичного та кіномистецтва України в Києві. Виставка триватиме від 15 лютого до 13 вересня. Адреса музею: 222 East, 6th Street, New York, NY 10003.

На виставці можна побачити 125 оригінальних робіт для театру 13 художників, багатьох з яких було пізніше засуджено на заслання або розстріляно під час сталінського терору. Серед експонатів – 142 предмети, надані Музеєм театрального, музичного та кіномистецтва України в Києві, включно з ескізами костюмів, декорацій і гриму, фотографіями та оригіналами афіш того періоду.

Наголос зроблено на аспектах української сценографії першої третини ХХ ст., кожен з яких віддзеркалює естетичні та соціально-культурні питання свого часу. Перший аспект охоплює період сміливих спільних проєктів біля витоків експериментального театру й танцю, в яких художники Олександр Екстер і танцюристка-хореограф Броніслава Ніжинська здійснили справжню революцію на балетній сцені. Виставка представляє внесок Вадима Меллера, згодом провідного декоратора мистецького об'єднання „Березіль“, очолюваного режисером Лесем Курбасом. 1933 року більшовицька влада закрила харківський „Березіль“ і ув'язнила Л. Курбаса, а через кілька років розстріляла. Радянський режим знищив ціле покоління художників та письменників першої половини ХХ ст.

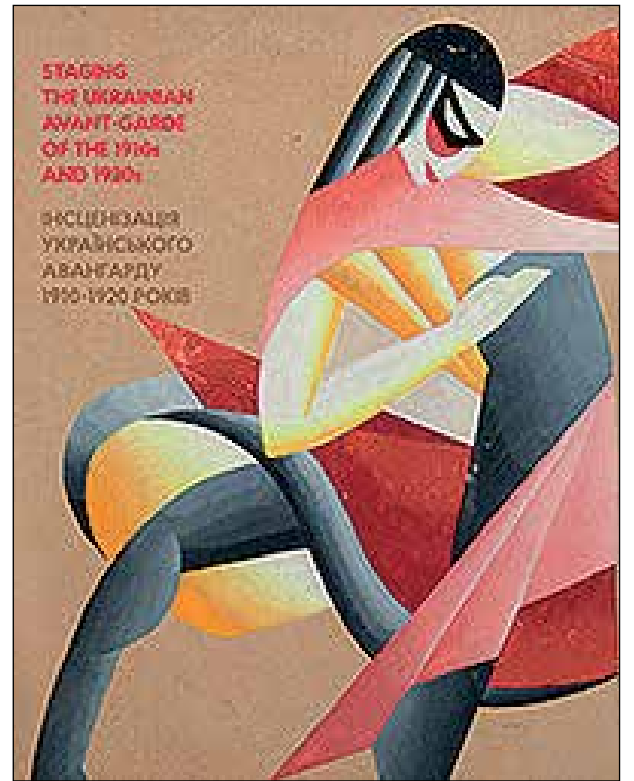
Інспірований народним мистецтвом аспект виставки розкрито на прикладі найцікавіших

робіт Анатолія Петрицького, вистав „Березоля“, творчості Матвія Драка, Марка Епштейна, Костя Єлеви, Бориса Косарева, Василя Кричевського, Майї (Милиці) Симашкевич, Олександра Хвостенка-Хвостова, Нісона Шифрина, Валентина Шкляєва, які створювали оформлення для театрів України, в тому числі Єврейського театру в Одесі.

Більшість виставлених творів – ескізи В. Меллера, нагородженого золотою медалею на Міжнародній виставці сучасного й декоративного мистецтва в Парижі 1925 року. Наступного року його ескізи було представлено на Міжнародній театральній виставці в Нью-Йорку. Особливо підкреслено новаторський характер оформлення вистав „Березоля“ „Джимі Гігінз“ Аптона Синклера (1923), „Газ“ Георга Кайзера (1923), „Золоте черевко“ Фернанда Кромелінка (1926) та естрадного ревію „Алло на хвилі 477“ (1929).

Коли Російська імперія розпалася, після десятиліть заборон і цензури українська мова нарешті зазвучала зі сцени, а переклади найкращих зразків світової драматургії подарували глядачеві нові думки й почуття. У 1920-их роках радянський уряд вдавсь до політики „українізації“, що дозволило використати національні мови і культивувати народні традиції для формування „радянської“ ідентичності в національному контексті. Український театр розквітнув за цих умов, сягнувши вершини українського модерністського мистецтва.

Незабаром, однак, тріумф перетворився на трагедію. Політика виявилась підготовчим маневром для запланованого знищення української еліти. Майже століття минуло відтоді, як розквіт авангардного мистецтва 1910-1920-их років дав українському мистецтву й культурі нову надію, вказавши напрямки майбутнього розвитку. Революційна боротьба України за свою незалежність, що триває й сьогодні, робить збереження цієї дорогоцінної спадщини завданням дедалі більшої ваги.

Каталог виставки театрального мистецтва.

Виставка супроводжується повноколірним двомовним каталогом, який містить наукові статті, написані кураторами М. Мудрак і Т. Руденко. Серед авторів Ніколета Міслер – професор Університету Неаполя „Л'Орієнталь“, Джон Е. Бовлт – професор Університету Південної Каліфорнії, директор Інституту сучасної російської культури, театрознавці Валентина Чечик, Ганна Веселовська, Мейгіл Фавлер. Каталог можна придбати в крамниці музею або через інтернет за адресою www.ukrainianmuseum.org. Ціна 49 дол.

Український музей

У Москві вбили...

(Закінчення зі стор. 1)

ня, що Президент Росії Володимир Путін замовить його вбивство за опозиційні висловлювання. „Я ніколи не приховував своїх політичних поглядів. Вважаю, що саме Путін розв'язав війну в Україні“, – говорив політик. Вбивство сталося за день до опозиційного маршу „Весна“, запланованого на 1 березня.

За даними слідства, вечір 27 лютого 55-річний Б. Немцов провів в одному з ресторанів, де вечеряв з 23-річною громадянкою України Анною Дурицькою. Увечорі вони вийшли, піднялися на Великий московський міст і пішли в сторону Болотної площі. Коли вони вийшли на середину моста, вбивця відкрив прицільний вогонь по Б. Немцову. Супутниця політика не постраждала. Згодом вона допомогла слідству відновити перебіг подій.

Б. Немцов за кілька тижнів до своєї загибелі заявив про намір оприлюднити докази участі Збройних сил Росії у конфлікті на сході України. Про це у Вінниці повідомив Президент України Петро Порошенко. „Я мав з ним розмову, як будувати взаємини між Україною і Росією таким чином, щоб ми довіряли одне одному. Б. Немцов сказав, що має оприлюднити переконливі докази участі російських Збройних сил в Україні. Хтось дуже цього боявся. Вони його вбили, – сказав П. Порошенко. – Першого березня він мав виходити на марш на чолі багатотисячного віча, щоб продемонструвати, що існує інша Росія, яка любить Україну, поважає права людини, для якої свобода – не пустий звук. І де заради свободи і демократії він був готовий віддати своє життя“. П. Порошенко назвав Б. Немцова „великим другом України і великим патріотом Росії“.

1 березня у Москві планувалася антикризова хода опозиції, одним із організаторів якої був Б. Немцов. З огляду на його смерть опозиція відмовилася від цієї акції. У центрі російської столиці відбулася жалобна хода на знак пам'яті за Б. Немцовим. Журналісти назвали цю акцію однією з найбільш чисельних за останній час.

Борис Немцов

Люди несли портрети Б. Немцова, плякати з написами „Хто наступний?“, „Борись!“, „Ні державній війні і пропаганді!“, „Слава Немцову, героям слава!“.

Найбільші російські телеканали відмовилися від прямої трансляції цієї події, обмежившись короткими репортажами. До маршруту ходи були стягнуті спецзагони міліції.

Один з організаторів маршу М. Касьянов виголосив промову на місці вбивства. „Бориса розстріляли за правду, за позицію проти корупції і бандитів, він присвятив усе життя демократичній Росії. Вони вирішили його вбити“, – сказав М. Касьянов.

Організатори ходи заявили, що участь у ній взяли до 60 тис. людей.

Демонстрації на вшанування пам'яті Б. Немцова відбулись також у Санкт-Петербурзі, де багато активістів тримали українські прапори, а також у Єкатеринбурзі, Казані та інших містах Росії. У Києві провідні українські політики вшанували пам'ять Б. Немцова на церемонії в центрі міста.

У Лондоні акція пам'яті Б. Немцова відбулася біля будівлі російського посольства.

Офіційний представник Слідчого комітету Росії Володимир Маркін повідомив, що слідство розглядає вбивство як провокацію для

дестабілізації політичної обстановки в країні. Російська газета „Известия“ пише, що слідча бригада намагається з'ясувати, для чого Б. Немцов останнім часом їздив в Україну і зустрічався там з різними політиками і олігархами.

Західня преса рясніє заголовками „Критика Путіна вбили в Москві“. Активістка опозиції Ксенія Собчак у своєму блозі написала: „Навіть якщо не було прямого наказу його прибрати, та ненависть, яка є в суспільстві, могла спровокувати вироки“. Друг Б. Немцова Ігор Каспаров також вважає, що „Путін створив атмосферу, в якій такі політичні вбивства стають можливими“. Цієї думки дотримуються Ірина Хакамада, Ілля Яшин, М. Касьянов, багато інших діячів та активістів.

(Радіо „Свобода“, „Укрінформ“)

4 березня: Савченко...

(Закінчення зі стор. 1)

рішення проголосували всі 329 депутатів, присутні в залі.

Вони звернулися до Н. Савченко із закликом продовжувати боротьбу іншими способами, а також підкреслили, що Н. Савченко потрібна у Верховній Раді живою, а збитків Росії вже завдано.

У Києві 1 березня відбулась демонстрація на підтримку Н. Савченко. За словами її матері, єдиної родички, якій дають доступ до ув'язненої, дівчина перебуває у вкрай ослабленому стані.

3 березня адвокат Н. Савченко Марк Фейгін заявив, що його підзахисна готова відмовитися від голодування, якщо їй стане „зовсім жакливо“. У минулі вихідні їй примусово давали якусь хемію, заявив адвокат. Після цієї хемії їй було зле. Намітилися проблеми з нирками.

10 лютого Н. Савченко обрав конвоїр, який змушував її говорити російською мовою і назвав українську мову „чурбанською“. Конвойні відмовилися дати їй води.

(Радіо „Свобода“)

Коли дипломатія...

(Закінчення зі стор. 3)

ечне служінню Христа, ніж абсолютизація центрів влади. Важко уявити собі Ісуса, який улещує тодішніх можновладців, тобто синедрион, і не реагує на намагання простого люду очистити своє благочестя від корупції та лукавства.

Для не одного ватиканського дипломата українська Церква – розколена, провінційна, наївна, невірна у дипломатичних тонкощах – не існує як центр влади. Вона існує для них лише як troublemaker, що створює проблеми у стосунках з єдиним (на її думку) центром реальної церковної влади у нашому регіоні – Московською патріархією. Облишмо покищо тему нашої власної відповідальності за невірне представлення себе світові. Для нитки нашої теперішньої розмови важливо, що очевидні та щораз скандальніші гріхи патріаршої Москви не бентежать ватиканських дипломатів: вони будуть надавати пріоритет стосункам з нею доти, доки вона залишатиметься впливовою силою у міжцерковних стосунках.

І навпаки, ватиканські чинники обійшли майже повним мовчанням промовисті свідчення автентичної духовності на Майдані. Порив простого люду до духовних цінностей, прагнення подолати корупцію, відродження давнього феномену храму як притулку для гнаних (refugium), живий феномен молитовного Майдану зі щоденними молитвами, нічними чуваннями та дивовижними наверненнями до віри; майданний екуменізм і міжрелігійна співпраця довкола проблеми гідності людини, тобто публічний консенсус

усіх християн, євреїв і мусульман України в час Майдану, щодо анексії Криму та захисту територіальної цілісності своєї країни; неймовірна волонтерська праця на користь численних біженців, поранених і травмованих – все це не заслужило собі на жодне виразне, відкрите слово підтримки з боку римської Курії. Загальні фрази про потребу примирення в Україні були радше даниною належній коректності, ніж виявом справжньої християнської солідарності, – всупереч слушній думці самого Папи, що „християнська любов завжди має одну якість – конкретність“.

Оскільки події відбувались у сфері інтересів Московського патріархату, ватиканська дипломатія наклала табу на будь-які реальні форми підтримки української Революції гідності.

У всьому цьому проявився явно надмірний вплив дипломатії на механізм прийняття рішень Апостольською Столицею. В такі хвилини, як зараз, особливо відчуваєш, що дипломатія Ватикану як центру влади до небезпечної міри підминає під себе функцію Ватикану як центру духовності. Нереагування Ватикану на духовно автентичний, з усіма ознаками євангельських рад і блаженств, феномен духовності Майдану є величезною втратою досвіду віри. Це занедбання віри на догоду дочасним інтересам церковної дипломатії.

Проте на цьому втрати не закінчуються. Ватикан цілковито усунувся від публічного осмислення військової агресії Росії щодо України й відмовився зайняти становище у цьому конфлікті. Анексія Криму не викликала жодного осуду з боку ні держави Ватикану, ні Вати-

кану як осердя християнської віри, опорою якої є апостольське служіння Петра. У жодних публічних виступах чи публікаціях Ватикан не назвав Росію агресором, що можна було ще зрозуміти на початку конфлікту, коли Європа не могла розібратися у справжніх його причинах і винуватцях, проте не можна виправдати сьогодні, коли в загальному доступі є ціла лавина доказів – фотографії, звукозаписи, документи, особисті свідчення, в тому числі й росіян, – про безпосередню участь Росії у війні з Україною.

Фактично, єдиним жестом публічної підтримки з боку Римського Апостольського Престолу було спрямування в Україну папського легата, кардинала Шенборна, одноденні зустрічі якого в українській столиці справді мали важливе символічне значення.

Проте навіть володіючи належною інформацією на час згаданої публічної авдієнції у Ватикані, Папа з подання своїх радників називає кровопролиття на Донбасі „братовбивчим“, наче повторюючи цим цілковито невірогідну версію Москви про „громадянську війну в Україні“. Навіть тепер, уболіваючи над жахливими людськими втратами, Папа жодним словом не згадає про Росію як агресора та справжню першопричину цих втрат! Й нагадуючи українцям, що в цьому буцімто внутрішньому конфлікті „беруть участь християни“, Римський Понтифік жодним словом не апелює до духовного глави російських християн, які разом з Володимиром Путіним якраз і є відповідальні за цей кривавий конфлікт! Не виступила Апостольська Столиця навіть на захист Надії Савченко, яка утримується в російській тюрмі в порушення всіх міжнародних угод, а сьогодні стоїть на порозі реальної смерті.

Так Папі, який є сміливим душпастирем і моральним авторитетом, нав'язали ролі обережного дипломата, який остерігається назвати причини болю, що його переживає його паства. Проте, як на мене, сталося щось іще небезпечніше для Церкви, бо церковна дипломатія і небажання псувати стосунки з Москвою брутально вторглися у домен католицької віри. Заклики до примирення повисають у повітрі, якщо не забезпечено головної передумови всякого примирення – правди. Хай уже війну свою в Україні Росія назвала гібридною – правда ж, однак, гібридною бути не може. Встановлення правди є sine qua non для забезпечення богословської та миротворчої вірогідності тієї позиції, яку обрала Церква. Не встановивши правду й не обстоюючи її,

Церква не зможе виконати свою миротворчу місію, і зокрема встановити належні стосунки з іншими Церквами-сестрами.

Напруга втрат, як на мене, досягла критичної межі. Це стає очевидно з кількох моментів, у яких псевдоекуменічні табу ватиканської дипломатії спричинилися до фактичного приниження честі Римського Апостольського Престолу. Отож недопустимою була відсутність публічної ноти протесту Ватикану, коли на Синоді Єпископів Католицької Церкви у жовтні 2014 року Митрополит Іларіон (Алфеев) у якості гостя Синоду дозволив собі в присутності Папи принизити Католицьку Церкву, зводячи черговий наклеп на УГКЦ – одну з Церков католицької сім'ї. Вже тоді стало цілком зрозуміло, що формула „діалог будь-якою ціною“ стає просто руйнівною для позиції Католицької Церкви.

Проте 3 лютого цього року крапку над „і“ поставив Патріарх Кирило (Гундяєв), коли з висоти свого духовного маєстату похвалив Святий Престол, що той „завжди дотримувався зваженої позиції щодо України“.

Ось чому настав момент, коли Католицька Церква має радикально переосмислити свою позицію в екуменічному процесі, очистивши її від хибних стереотипів та шкідливої інерційності. Відповідною євангельською формулою для такого очищення, як на мене, є парадоксальна максима Євангелія від Матея (10:39): „Хто своє життя зберегає, той його погубить; а хто своє життя погубить задля мене, той його знайде“. У цій максимі слід лише замінити слово „життя“ на „єкуменічний діалог“. Неможливо зберегти єкуменічний діалог ціною зречення правди; навпаки – це найкращий шлях погубити його.

Лише зважившись припинити свою вимушену участь у лукавій пародії на діалог з Москвою, нею ж і нав'язаній, Апостольська Столиця може відновити свою відданість правді й розпочати властиву єкуменічному розмову з тими Церквами-сестрами, які шануватимуть ціннісні основи самого діалогу. Лише „погубивши“ нинішню імітацію єкуменічного діалогу заради Ісуса та Його правди можна віднайти справжню готовність християнських Церков до братерства в істині та любові.

Мирослав Маринович – колишній дисидент-правозахисник і в'язень брежнєвських концтаборів, релігієзнавець, проректор Українського Католицького Університету у Львові.

Яка країна...

(Закінчення зі стор. 5)

пи на наступні роки. А плян дій – це документ значно нижчого рівня. На основі візії формулюються цілі – бажано, щоб у суспільстві був з цього приводу консенсус. Далі політичні сили конкурують між собою або з приводу стратегій досягнення цих цілей, або, якщо щодо стратегії теж є консенсус, то з приводу того, хто краще вмітиме досягнути цих цілей. Отоді, в межах реалізації вже виникають конкретні пляни дій, з конкретними позиціями, бюджетами та індикаторами успіху.

Пропонований вашій увазі документ не є висіченням в камені – це перша спроба. За нею буде фахових хвиля відгуків, критики та обгово-

рень, на які ми чекаємо з величезним інтересом. Ми такі самі волонтери, як і десятки, і сотні тисяч наших співгромадян. Ми вкладали свій час в те, що могли зробити краще. Але ми не є істиною в останній інстанції, ми можемо помилятися, щось упускати, а чомусь, навпаки, давати забагато уваги.

Ми чекаємо на появу першої значної зміни – початку широкого обговорення майбутнього.

Слава Україні!

(„Українська правда“, 24 лютого)

Євген Глібовицький – український експерт з довготермінових політично-економічних стратегій.

Ярослав Грицак – історик, професор Українського Католицького Університету у Львові.

ВИСТАВКА ПИСАНОК ВІДКРИВАЄТЬСЯ 14 БЕРЕЗНЯ 2015 р.
СОТНІ ПИСАНОК З ПОСТІЙНОЇ КОЛЕКЦІЇ МУЗЕЮ!

ВЕСНЯНІ та ВЕЛИКОДНІ КУРСИ і ЗАНЯТТЯ 2015 р. в УКРАЇНСЬКОМУ МУЗЕЇ

На заняття потрібно реєструватися заздалегідь: 212.228.0110

ВИШИВАННЯ

Відбудеться вісім занять, пристосованих як для початківців, так і для вишивальниць з певним досвідом. На курс можуть зголошуватися діти від 10 років і дорослі. Заняття відбуватимуться у двох сесіях по суботах. 14 березня – 16 травня (окрім 4 і 11 квітня), 1:00–3:30 по полудні. Дорослі – 60 дол.; студенти віком від 16 років і пенсіонери – 50 дол.; діти від 10 до 16 років – 30 дол.; члени Музею дістають знижку 10%. Інструктор: Любов Волинець

ПИСАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПИСАНОК

Діти від 12 років і дорослі матимуть нагоду навчитися писати писанки з традиційними українськими мотивами. Субота, 14 березня о год. 10 ран. – 12 по пол.; Неділя, 15 березня о год. 11 ран. – 1 по пол. або 2–4 по пол.; Неділя, 22 березня о год. 11 ран. – 1 по пол. або 2–4 по пол.; Субота, 28 березня о год. 10 ран. – 12 по пол.; Неділя, 29 березня о год. 11 ран. – 1 по пол. або 2–5 по пол. Майстерня для дорослих від 18 років, що пишуть писанки два роки або довше. Оплата за одне заняття: Дорослі – 15 дол.; студенти віком від 16 років і пенсіонери – 10 дол.; діти від 12 до 16 років – 5 дол.; майстерня – 25 дол.; члени Музею дістають знижку 10%. Інструктори: Анна Гбур, Леся Лебедь, Емилі Робинс

УКРАЇНСЬКІ ВЕЛИКОДНІ ТРАДИЦІЇ

Заняття для дорослих і молоді віком від 16 років. Учасники ознайомляться з українськими великодними традиціями та практично навчатимуться пекти паски. Субота, 21 березня, 10 ран. – 1 по пол. Дорослі – 25 дол.; студенти віком від 16 років і пенсіонери – 20 дол.; члени Музею дістають знижку 10%. Інструктор: Любов Волинець

ПОКАЗ ТЕХНІКИ ПИСАННЯ ПИСАНОК

Досвідчені писанкарки демонструватимуть процес писання писанок. Також буде показаний фільм Славка Новицького *Писанка*. Реєструватися на показ заздалегідь не потрібно. Субота, 28 березня, 1–5 по пол. Везкоштовно з оплатою вступу до музею (вільний для членів і дітей до 12 років; \$6 студенти й пенсіонери; \$8 дорослі). Писанкарка: Анна Гбур

The Museum's programs are supported, in part, by the New York State Council on the Arts with the support of Governor Andrew Cuomo and the New York State Legislature.

The Ukrainian Museum's traditional arts programs are supported, in part, by public funds from the New York City Department of Cultural Affairs in partnership with the City Council.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
222 East 6th Street
New York, NY 10003
Tel: 212.228.0110 Fax: 212.228.1947
info@ukrainianmuseum.org
www.ukrainianmuseum.org

Години музею
від середи до неділі
11:30 ран. - 5 год по пол.

Залишити „котли“...

(Закінчення зі стор. 1)

шті Володимир Путін. Отож не був це „пляцдарм“, відхід українських військ не був „плянним“, як запевняв П. Порошенко, а таки вимушеним – і знову під вогнем підступного ворога. Знову те саме: Росія загарбала ще шмат української території. Знову те саме: Україна віддає найкращих, а Росія позбувається найгірших.

Тут було б доречним уточнення: Росія ніколи не позбудеться найгірших. І це та головна причина, котра знищить її зсередини. Грубе диктаторство, патологічна заборуханість, моральна ницість, безперервний авантюризм і невидане в цілому світі фарисейство можуть потривати ще довгий час, але з цим „букетом“ найгірших якостей Росія не має перспективи. Та поки вона остаточно струхлявіє і впаде, Україні слід придивитися до самої себе і відділити біду зрад від біди некомпетентності.

Покищо ж українські „котли“ стосуються не тільки війни на сході. Не встигає Україна витягнути ногу з одного, як другою опиняється в іншому. Суспільна атмосфера після Революції гідності так і не розпружилася і все далі, все небезпечніше розігривається. Всі хочуть знати, хто в цьому винен. Ця нез'ясованість, невизначеність робить дуже ймовірними нові Майдани.

Тим часом уся річ – в старій владній і політично-економічній системі, котру не змогла знищити ні Помаранчева революція, ні навіть Революція гідності. Переконливого, на рівні польського чи грузинського, прикладу реформ в Україні нема.

Якийсь парадокс – реформатори ніби є, а реформ нема. Ні, все дуже логічне: система сама себе змінити не здатна, і ця нездатність ще гірша, ніж зради і окремі некомпетентності. Можуть бути добрі бажання, пляни, проекти, але вони нічого не варті, як нема волі до їх втілення.

Зокрема державна машина не здатна позбутися своєї безплідної громіздкості. Нащо, наприклад, Україні в часи війни і фінансово-економічної скрути Кабінет міністрів з двома з половиною тисячами чиновників-дармоїдів, коли в кожному окремому міністерстві сидить ще по 500 осіб?

Або – нащо Президентська адміністрація з галузевими департаментами, котрі непотрібно дублюють функції міністерств?

За цих умов, що б хто з очільників України не говорив про реформи, народ йому не вірить.

Особливо не вірить, коли за „котли“ ніхто не несе жодної відповідальності – як не поніс за Іловайськ чи Дебальцеве.

Як не понесла жодної відповідальності голова Національного банку України Валерія Гонтарева, з вини якої – тяжко визначити, чи це зрада чи некомпетентність – гривня за пару останніх місяців знецінилася втричі. Це страшно вдарило по незаможних верствах населення, по пенсіонерах. Москва чорним ротом своєї пропагандистської машини підбурює українців до бунту.

А насправді „третій Майдан“ мав би полягати виключно в цілеспрямованості суспільства на реформування країни. Громадянське суспільство повинне стати над системою, а не задихатися під нею, лише тоді можливе народження нової України – держави з патріотичним

проводом, держави ефективною економікою і соціальною справедливістю.

Зайве говорити, що така Україна буде сильна й у військово-муні розумінні і не випрошуватиме несправжнього миру у смертельного ворога.

Коли і як це станеться? Покищо Україна втрачає свою територію, і тому виникають все нові й нові підозри на адресу її державного проводу. Не всіх їх слід сприймати на віру, але коли владні верхи весь час бадьоро звітують про „успіхи“, то це мимоволі повертає людські голови до критичних авторів.

Один з них, головний редактор веб-сайту „Народний оглядач“ Ігор Каганець, пише: „...Бойові дії на Донбасі виступають переважно в ролі відволікаючого чинника. Головна робота ведеться з вищим керівництвом України звичними для Москви методами підкупу і шантажу. Генеральний плян розчленування й утилізації України загальмувався через один непередбачуваний „нюанс“: Майдан заініціював народження нового українського етносу з суттєво іншим стереотипом

поведінки: замість того, щоб звично скиглити, він несподівано для всіх почав яро битися за свою землю і свою гідність. Ця прикра перешкода засмутила провладну верхівку, і вона робить усе можливе для усунення цього непорозуміння через відвертий і прихований саботаж, розкрадання грошей, обвал гривні, передання ворогові розвідувальних даних, організування „котлів“ для ліквідації українських пасіонаріїв... Опір українців московській агресії відбувається всуперечправлячому режимові. Все корисне, що він робить для перемоги, відбувається тільки завдяки жорсткому тиску громадськості й Уряду США... По суті, США готові організувати для України новий „ленд-ліз“ – як під час Другої світової війни. Якщо влада в Києві буде тверда, то США нададуть масштабну допомогу, вимагаючи взамін тільки одного – захищати себе...“.

Так, позиція США, принаймні багатьох її політичних і державних діячів, засвідчує, що перемога України у війні з путінською Росією важлива для всього людства, тому ця перемога неодмінно настане.

DNIPRO LLC.

- Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
- Грошові перекази у всі країни світу • Українські та європейські компакт-диски • Українські сувеніри та хустки
- Телефонні картки: 80 хвилин розмови за 5 дол.

ROSELLE, NJ
645 W. 1st Ave.
Tel.: (908) 241-2190
(888) 336-4776

CLIFTON, NJ
565 Clifton Ave
Tel.: (973) 916-1543

PHILADELPHIA, PA
1916 Welsh Rd., Unit 3
Tel.: (215) 969-4986
(215) 728-6040

**ПАЧКИ, АВТОМОБІЛІ
ТА КОНТЕЙНЕРИ
В УКРАЇНУ**

ДОСТАВКА ПАКУНКІВ З РУК В РУКИ

**НОВІ КОРОТКІ
ТЕРМІНИ ДОСТАВКИ
ПАКУНКІВ В УКРАЇНУ**

Літаком: 5-8 робочих днів
Кораблем: 4 тижні

- Доставляємо літаком або кораблем в країни СНД
- Пересилаємо гроші за найнижчими цінами
- Доставка листів та пакунків з рук в руки
- Забираємо пакунки з дому

25 РОКІВ
КОМПАНІЯ НАДІЙНО
СЛУЖИТЬ ГРОМАДІ

- Доставка пакунків та вантажів з України в США
- Відправка автомобілів в контейнерах
- Розмитнення вантажів в Україні
- Професійна упаковка

ІНФОРМАЦІЯ ТА ПРОПОЗИЦІЇ:

www.Meest.us

ЗАМОВЛЕННЯ КУР'ЄРА:

1 800 288 9949

УКРАЇНА | РОСІЯ | БІЛОРУСЬ | МОЛДОВА | ЛИТВА | ЛАТВІЯ | ЕСТОНІЯ

АЗЕРБАЙДЖАН | ГРУЗІЯ | КАЗАХСТАН | КИРГИЗСТАН | УЗБЕКИСТАН

ПАНОРАМА ЖИТТЯ В УКРАЇНІ

Вшанували пам'ять героїв

Марта Осадца

ЛьВІВ. – 20 лютого біля пам'ятника Тарасові Шевченкові відбулося величне жалобне віче в пам'ять „Небесної сотні“. У ньому взяли участь представники міської влади, мистці та львівська громада. Перед початком відбувся Молебень за участі представників різних конфесій.

Потім хор Львівської національної музичної академії ім. Миколи Лисенка виконав пісню „Плине кача по Тисині“.

Вірша, присвяченого війнам, прочитав поет Богдан Стельмах. Слово до присутніх виголосив поет Роман Лубківський і на закінчення свого виступу прочитав вірша.

22 лютого героїв „Небесної сотні“ вшанували на Личаківсько-

На площі біля пам'ятника Тарасові Шевченкові – лямпадки на честь „Небесної сотні“. (Фото: Марта Осадца)

му цвинтарі. Там була відслужена Панахида за участі родичів загиблих активістів Майдану та львів'ян. На місці поховання чотирьох героїв пластуни підняли прапор України, до могил полеглих поклали квіти і лямпадки.

Юні українці відвідали Чехію

Євген Цимбалюк

СОЛЕНИЦЕ, Чехія. – За програмою „Оздоровлення дітей з України“ в Чехії побували 30 підлітків з Рівненської, Волинської, Житомирської, Київської та Вінницької областей, у тому числі й представники чеської організації „Стромовка“ з Дубна, які мають чеське походження.

Таборували українці в мальовничому поселенні Соленице, а побували в багатьох місцях Чехії. Відбулися зустрічі з Міністром закордонних справ Чеської Республіки Любоміром Заоралеком, у шкільному клубі гімназії міста Пршибрам, а також концерт „Україна має талант“, на якому були Борис Зай-

Гості з України у Чеській столиці.

чук – Посол України в Чеській Республіці, представники влади, громадських організацій, які протягом двох тижнів опікувалися гостями з України.

Пройшли стежками хутора „Надія“

Світлана Орел

КІРОВОГРАД. – Літературно-краєзнавчі читання, присвячені 170-річчю Івана Карпенка-Карого, відбулися 16 лютого вже увосьме, в день народження нашого земляка Леоніда Куценка, літературознавця, відкривача спадщини Євгена Маланюка для України. Через трагічний випадок він молодим пішов з життя, залишивши яскравий слід в науці, педагогіці, громадській діяльності. Але найбільшою пристрастю його було літературне краєзнавство.

Уже після смерті у Кіровограді була видана його книга „Стежками хутора „Надія“ про життя і творчість видатних людей, пов'язаних з цим куточком українського степу.

У читаннях брали участь понад

20 учасників. Проходили вони у міському літературно-меморіальному музеї І. Карпенка-Карого, де розгорнута виставка про нащадків драматурга.

Невістка внука І. Карпенка-Карого Валентина Тобілевич, науковий співробітник заповідника-музею „Хутір Надія“ розповіла про місця та персонажі, пов'язані з відомою п'єсою „Сто тисяч“, продемонструвала запис розмови з нащадками прототипів славного твору. Мистецтвознавець Марина Долгих розповіла про долю його сестри Марії, теж видатної актриси, життя якої обірвалось буквально на сцені. Про те, як поєдналися долі нащадків видатного драматурга та нащадків Тараса Шевченка розповіла екскурсовод Ірина Сосна.

Робот-сапер прибув з США

Сергій Горицвіт

ОДЕСА. – За останні два з половиною місяці в Одесі прогрімало 20 вибухів, 11 з них Служба безпеки України кваліфікувала як терористичні акти. У ніч на 22 лютого вибухівку було закладено під бар „У Ангелових“.

Вибуховий пристрій виявили під час нічного патрулювання співробітники міліції і забезпечили евакуацію 30 мешканців житлового будинку та відвідувачів бару, а потім з допомогою робота-сапера небезпечну знахідку спершу було переміщено, а зго-

дом дистанційно знешкоджено.

Отак тепер працює новий робототехнічний комплекс, який поповнив арсенал правоохоронців. Уперше сапера-робота було задіяно 20 лютого для знешкодження вибухівки біля відділення „ПриватБанку“. Україна вже отримала зі США два з п'яти обіцяних роботів-саперів. Нещодавно у навчальному центрі під Києвом спеціаліст Генріх Тейлор презентував новинки американської армії, зокрема робота-сапера.

Зараз випробовують таких саперів у Кам'янці-Подільському на Хмельниччині.

Вшанували Уласа Самчука

Інна Нагорна

РІВНЕ. – 20 лютого в Літературному музеї Уласа Самчука відбулося громадське пошанування письменника-земляка з нагоди 110-ї річниці від дня його народження. До присутніх звернулася заступник начальника управління культури та туризму обласної адміністрації Світлана Хом'як, яка відзначила вагомий внесок У. Самчука в українську літературу і висловила надію, що найближчим часом у шкільних навчальних програмах збільшиться кількість годин, відведених для вивчення його творчості.

Спогадами про У. Самчука поділилася Олена Божко-Синякевич, яка особисто зустрічалася з ним

у Рівному в 1941-1942 роках. Відбулася презентація книги Степана Скрипника „Сонечко починає знову“. Директор обласної бібліотеки для дітей Лариса Лісова та кореспондент Радіо „Свобода“ Валентина Романюк висловили свої міркування щодо книги.

Учні читали поезії поетів-сподвижників У. Самчука – Олеси Стефановича, Оксани Лятуринської та Євгена Маланюка, звучали козацькі пісні у виконанні відомого бандуриста Назара Волощука.

У громадському пошануванні взяли участь письменники, просвітяни Рівненщини, науковці Рівненського державного гуманітарного університету, студенти навчальних закладів обласного центру.

Під час громадського пошанування у Літературному музеї Уласа Самчука в Рівному.

Соколинний злет увічнили у монументі

Сергій Горицвіт

КОМІНТЕРНІВСЬКЕ, Одеська область. – Українські патріоти селища пам'ять „Небесної сотні“ увічнили у гранітному пам'ятнику в образі скорботного ангела. Але троє сепаратистів, приїхавши у вересні з Одеси і сусідньої Біляївки, розтрощили монумент. Одно з злободіючих було затримано і на три роки позбавлено волі за явну неповагу до суспільства, інші злочинці втекли за межі України.

20 лютого урочисто відкрито новий монумент, створений за моделлю скульптора Кирила Максименка, металеві твори якого вже прикрашають Одесу. Нова його композиція являє собою герб-тризуб, який символізує сокола, що зринає у небо над пшеничним полем. Цей чотириметровий пам'ятник „Птиця свободи“ присвячений „Небесній сотні“ та вої-

нам, які загинули на сході України, де смертю хоробрих полягли і четверо комінтернівців. Поруч з пам'ятним знаком активісти спорудили інсталяцію з цегли та автомобільних шин з написами „Воля або смерть!“, „Слава Україні!“.

Пророчі слова Тараса Шевченка „Не вмирає душа наша, не вмирає й воля“ викарбувані й на постаменті пам'ятника. Почесне право відкрити монумент надали майданівцям та учасникам боїв з російськими агресорами на Донбасі. Єпископ Одесько-Балтської єпархії Київського патріархату Марко провів Молебень і освятив монумент. Пролунала пісня „Пливе кача по Тисині“.

В Одесі відбулося масове віче біля пам'ятника Т. Шевченкові, смолоскипна хода вулицями міста, а у славнозвісній Одеській опері прозвучав „Реквієм“ Джузеппе Верді.

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Березень 2015 року, ч. 174

Слово про друзів і послідовників Івана Багряного

Олександр Панченко

За підсумками 2014 року мене було відзначено літературною премією ім. Івана Багряного, яка надається у США Фундацією ім. І. Багряного за літературні твори українською мовою, наукові дослідження, як також за визначний внесок у розбудову державної незалежності України та суспільства. Серед лавреатів цієї відзнаки були видатні українські громадські діячі, дисиденти й письменники: академік Іван Дзюба – літературознавець, громадський діяч, Герой України; Олександр Шугай – уродженець села Олексіївки, сусіднього з нашим Роменського району, письменник, автор багатьох творів, серед яких роман-дослідження про І. Багряного; Анатолій Погрібний – письменник, критик і публіцист, політичний, культурний і громадський діяч, академік, доктор філологічних наук, лавреат Національної премії України ім. Тараса Шевченка; Олег Романчук – публіцист, автор багатьох наукових і науково-популярних статей; Олексій Коновал – уродженець села Петрівці на Миргородщині, отримав відзначення за його віддану працю у Фундації впродовж 35 років, упорядник низки видань.

У місцевих краєзнавців немає, на жаль, достеменних даних, про те, чи І. Багрянний був на Полтавщині, бо це його псевдо, а справжнє прізвище – Іван Лозов'ягін (чи Лозов'яга). Він народився 19 вересня 1907 року у селі Куземині (тепер – Охтирський район Сумської області) у родині муляра Павла Лозов'яги. Мати майбутнього письменника Євдокія (в дівочтві – Кривуша) походила з заможного селянського роду також з села Куземина.

Родинне село І. Багряного, його батьків й дідів розташоване на правому березі річки Ворскли. Вище за течією цієї річки на відстані кількох кілометрів є село Скелька і знамените Більське городище, час заснування якого відноситься до VII ст. до нашої ери.

Село Куземина згадується у статтях, підписаних гетьманом Іваном Брюховецьким і його старшиною в жовтні 1665 року у Москві, як козацьке містечко Зінківського козацького полку. У селі Куземині народився також видатний український академік, автор оригі-

Олександр Панченко – лавреат премії Фундації ім. Івана Багряного, адвокат з Лохвиці Полтавської області.

нальних праць з органічного синтезу Олексій Чичибабін, який знайшов вічний спочинок у Парижі 15 серпня 1945 року, але його життя також було пов'язане з полтавськими теренами, бо у 1879-1888 роках він мешкав разом зі своєю родиною у полтавському повітовому місті Лубни й навчався у тамтешній чоловічій гімназії.

І. Багрянний був учнем технічної школи слюсарного ремесла, навчався у Краснопілській школі художньо-керамічного профілю, пізніше був окружним політінспектором в Охтирській міліції, згодом трудився вчителем малювання у колонії для безпритульних та сиріт, входив до спілки „Плуг“ й до опозиційного літературного об'єднання МАРС („Майстерні революційного слова“), де духовно зблизився з Борисом Антоненком-Давидовичем, Григорієм Косинкою, Євгеном Плужником, Тодосем Осьмачкою, яких було переслідувано в часи сталінського режиму.

І. Багряного 16 квітня 1932 року заарештували у Харкові й звинуватили „в проведенні контрреволюційної агітації“ у його літературних творах. І. Багрянний був 11 місяців у камері одиночного ув'язнення, після чого його на три роки вислали до спецпоселень Далекого Сходу. Згодом були втеча до України,

повторний і третій арешти.

На еміграції І. Багряного єднали дружні зв'язки з уродженцем села Венслави Лохвицького повіту, знаменитим диригентом й організатором багатьох хорових колективів Нестором Городовенком. Після Другої світової війни у Західній Німеччині вони щиро приятелювали, а майбутня дружина І. Багряного Галина Тригуб входила до складу відомого хору „Україна“, який Н. Городовенко заснував 1946 року. Сина І. Багряного також назвали Нестором.

Фундацію ім. І. Багряного було засновано 1975 року у Пенсильванії з ініціативи колишнього оstarбайтера, патріота-українця Миколи Шаблія, члена Української революційно-демократичної партії (УРДП), з метою вшанування світлої пам'яті відомого письменника. Наразі головою Фундації є Галина Воскобійник (в дівочтві – Дробот), активна добродійна діяльність якої скерована на конкретні проекти підтримки українського національного освітньо-культурного життя в діаспорі, як також на опіку над сиротинцями та дитячими інтернатами в Україні, а її приватна студія „Helen Woskob“ зберігає у своїх фондах та експонує на виставках твори українських мистців Олександра Архипенка, Миколи Глуценка, Якова Гніздовського, Віктора Зарецького, Олександра Івахненка та інших. Вона є відданою помічницею свого чоловіка підприємця-мецената Олексія Воскобійника, нашого земляка-полтавця, який народився на Миргородщині 13 березня 1922 року. Уряд Пенсильванії нагородив його почесним дипломом „Найкращий універсальний будівничий“, а журнал „Волл-Стріт“ 1998 року визначив „Найкращим бізнесовцем року в США“.

Фундацію у 1982-2000 і 2004-2008 роках очолював Анатолій Лисий – лікар, журналіст, громадсько-політичний та церковний діяч. Він був головою Комітету допомоги Руху в Мінесоті, який організував допомогу жертвам Чорнобильської трагедії, надіславши понад дві тонни ліків та інших медичних матеріалів, як також представником Координаційного комітету допомоги Україні, який було засновано у 1991 році. А. Лисий народився 25 грудня 1925 року в селі Підлипному на Сумщині в родині вчителів, у Мюнхені навчався на медичному факультеті університету, який закінчив 1950 року. Того ж року родина переїхала до США.

Головою Фундації обирався також Олександр Скоп, серед її активних членів були брати О. та Василь Коновали, Федір Гайовий, Віра Боднарук, Андрій Смик, Микола Співак, а також наш земляк-полтавець О. Коновал, який народився 27 січня 1933 року у селі Петрівці на Миргородщині. Він був генеральним секретарем Центрального комітету УРДП, на цю посаду обирався на п'ятьох з'їздах партії. Станням членів УРДП 18 липня 1950 року в Нью-Йорку було створено Об'єднання Демократичної Української Молоді (ОДУМ) в США, а пізніше створено ОДУМ в Кана-

Лавреати премії ім. Івана Багряного

Олександр Шугай (1996), Іван Дзюба (1996), Леонід Череватенко (1998), Вадим Усань (2002), Анатолій Погрібний (2002), Євген Сверстюк (2002), Олег Черногуз (2004), Леонід Бойко (2004), Юрій Краснощок (2004), Михайло Слабошпицький (2006), Олег Романчук (2008), Сергій Козак (2009), Олексій Коновал (2010), Галина Воскобійник (2010), Анатолій Лисий (2010), Володимир Проценко (2013), Олександр Панченко (2014).

ді, Англії, Австралії, Німеччині та Бельгії. В чотирьох останніх країнах ОДУМ припинило своє існування через виїзд активних членів на американський континент.

З кінцем травня 2000 року партія самоліквідувалася і спрямувала свою увагу та фінанси на Фундацію ім. І. Багряного, щоб допомогти незалежній Україні стати на власні ноги. В Україну вислано багато видань та книжок, зокрема в Києво-Могилянську та Острозьку академії, до державного архіву-музею в Києві, бібліотек в Полтаві, Одесі, Запоріжжі, Миколаєві, Харкові, Охтирці, Сумах та інших містах України.

Премія ім. І. Багряного надихає мене, але ще більше зобов'язує на працю для нашої нездоланої нещастки-України у такий надзвичайно жорстокий і небезпечний для неї час кривавої московсько-путінської агресії.

І. Багрянний мріяв, що настане „епоха всесвітньої справедливості, що зійшла, як сонячний ранок, після жаскої, макабричної ночі минулого, епоха шанування людської гідності і людського права дихати, жити, думати і одверто говорити, епоха культу матері і дитяти, епоха торжества людського щирого серця, вільного, незтероризованого, не зганьбленого, не підгорненого ні під чий брудний чобіт“.

А чи скоро настане зрештою така епоха для України, ба більше, – для цілого світу, – питаємо ми, українці, самі у себе та у світової спільноти у цей страшний час? Ой, як же важко під сучасну пору знайти нам дуже просту й доволі обнадійливу відповідь...

Будемо сподіватися, що прийде таки вимріяна роками і оспівана у творах І. Багрянним „епоха культу матері й дитяти“. Будемо боротися проти брудного й нахабного московського чобота!

Щиро дякуємо за підтримку Фундації!

Від часу появи попереднього числа сторінки Фундації ім. Івана Багряного прислали пожертви на різні цілі такі організації та особи: 1,000 дол. – **Фундація „Самопоміч“ з Чикаго** для Товариства української мови, яке очолює Віра Боднарук в США; 500 дол. – **Галина Свічковська** на потреби Фундації; 300 дол. – **Анатолій і Лідія Валуки** (з них 200 дол. для українського війська та 100 дол. для сиріт-калік); по 100 дол. – **Марія Малий та Петро Гурський** на потреби Фундації; 90 дол. – **Ніна Квашинська** (з них 50 дол. на пресфонд журналу „Бористен“

та 40 дол. на пресфонд журналу „Березіль“); 80 дол. – **Олександр Стрільбецький** на потреби українського війська; по 50 дол. – **Іван Гаращук** для українського війська та **Олександр Власенко** для сиріт України; 25 дол. – **Катерина Росандич-Кричевська** на потреби Фундації.

Управа Фундації, яку очолює Галина Воскобійник, щиро дякує всім жертводавцям й прохає й далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами щоб вона могла допомагати пресі України, сиротам, студентам, видавництвам та українському війську.

Дописи і листи до Фундації ім. Івана Багряного, членські внески і пожертви просимо посилати на адресу:

Bahriany Foundation
19669 Villa Rosa Loop
Fort Myers, FL 33967

Сторінку редагує Олексій Коновал

Українці провели...

(Закінчення зі стор. 9)

крити до спілкування, заявляли, що вони були раді отримати інформацію про погляди В. Гергієва, а деякі навіть вирішили не піти на його виступ. Місцеве телебачення „6 ABC“ та кореспонденти газети „The Philadelphia Inquirer“ були присутні на протесті.

Елісон Вулгамор, президент та головний виконавчий директор Філадельфійської оркестри, виходила до протестуючих в обидва вечори, щоб дружньо поспілкува-

тися та висловити своє співчуття та розуміння. Вона попросила кілька додаткових летючок, щоб роздати музикантам після концерту.

Протести супроводжували майже усі виступи В. Гергієва в США. Він є одним з визначних російських артистів, які підписали відкритий лист у березні 2014 року, щоб „твердо висловити свою підтримку позиції Президента Російської Федерації відносно України та Криму“.

Два банки, які є основними партнерами Маріїнської Фундації Америки (спонзор турне В. Гергієва у США), на даний момент пере-

бувають під дією санкцій з боку США.

Акцію у Філадельфії організувала місцева група організації „Разом“, яка активно діє від листопада 2013 року і провела за цей час у Філадельфії кілька десятків демонстрацій та інших подій. Також спонсором виступила організація „Мистецтво проти агресії“, що сформувалася через інтернет з гаслом: „Ми закликаємо інституції переглянути свою політику та переосмислити відповідність надання можливості публічним прихильникам агресії виступати на своїх сценах“.

В Нью-Йорку майже щодня відбувалися пікети біля будівлі Карнегі-гол, Бруклінської музичної академії та Метрополітен-Опери. А 29 січня Роман Торговецький вийшов на сцену Опери з плякатом на підтримку України після завершення прем'єри опери „Йоланта“, де диригував В. Гергієв, а співала сопрано Анна Нетребко, ще одна прихильниця Володимира Путіна, проти якої спрямовані багато протестів. Цей вчинок привернув увагу преси, зокрема цю подію було висвітлено в газетах „The New York Times“, „Wall Street Journal“ та інших дже-релах.

Інтенсивні Курси Англійської Мови

Всі рівні володіння мовою • Англійська мова для підприємництва
Вдосконалення вміння писати і читати • Підготування до іспиту TOEFL
Повний вибір курсів Apple iMac Photoshop та Office for Mac
"English through the Arts" - Центр Діяльності

Spanish-American Institute

служить міжнародним студентам на Times Square від 1955 р.

215 West 43 Street, Times Square, NY 10036

Тел.: 212-840-7111 • Факс: 212-719-5922

Info@sai2000.org • www.sai2000.org

SKYPE: StudentClub • www.FaceBook.com/StudentClub

*This school is authorized under Federal Law to enroll non-immigrant alien students.
Registered by the Department of Education of the State of New York.*

Мистецькі Картини на продаж

Продаю з власної колекції 30 чудових картин
таких українських мистців:

Данило Нарбут, Володимир Патик, Олекса
Новаківський, Олена Кульчицька, Ольга
Остапак, Леонід Савченко, Павло Федів, Ігор
Юрченко, П. Корниленко, Іван Крислач,
Богдан Титла, Ірена Зелик й інші.

Більше інформації про декотрих мистців подає енциклопедичний
„Словник Художників України“, Київ, 1973.

По дальші інформації просимо звертатися до:

Іван Лучечко

Jersey City, NJ

Тел.: 201-332-9441

**Це найкраще місце для
збереження ваших
ощадностей!**

Інтернет: www.sumafcu.org

**Зима – чудова пора для відпочинку! Перевірте свої
заощадження. Чи відомо Вам, що у Кредитівці СУМА
Йонкерс найвищі відсотки? Порівняйте зі своїм банком!
Якщо за \$10,000 на рік одержуєте менше,
ніж \$215, то зайдіть до нас.**

Наприклад: за \$10,000 банки виплачують річні
дивіденди від \$5 до \$90 на рік ☹

Порівняйте з нашими: від \$75 до \$215 ☺

Не думайте довго, відвідайте нас!

Наші відсотки по позичках теж кращі, ніж у сусідніх банках.
Телефонуйте 914-220-4900.

Головне Бюро

125 Corporate Blvd
Yonkers, New York 10701
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-220-4090
1-888-644-SUMA

E-mail: memberservice@sumafcu.org

Філія в Йонкерсі

301 Palisade Ave
Yonkers, NY 10703
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-965-1936

E-mail: palisade@sumafcu.org

Філія в Спрінг' Валі

16 Twin Ave
Spring Valley, NY 10977
Tel: 845-356-0087
Fax: 845-356-5335

E-mail: springvalley@sumafcu.org

Філія в Стамфордї

39 Clovelly Road
Stamford, CT 06902
Tel: 203-969-0498
Fax: 203-316-8246

E-mail: stamford@sumafcu.org

Філія в Нью-Гейвен

555 George St.
New Haven, CT 06511
Tel: 203-785-8805
Fax: 203-785-8677

E-mail: newhaven@sumafcu.org

Передплачуйте і читайте „Свободу“

Відділ передплати: 973-292-9800 дод. 3042

Подбайте про Ваше завтра вже сьогодні!

**Відкрийте рахунок
ІРА,**

**щоб забезпечити своє
майбутнє без турбот.**

Нові вищі відсотки!
3.30% АРУ*

Пенсійні рахунки є забезпечені до 250,000 тис. доларів Державною Адміністрацією Кредитових Спілок - NCUA.

САМОПОМІЧ НЬЮ ЙОРК ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

Завжди професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.

ГОЛОВНЕ БЮРО: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 TEL: 212-473-7310 FAX: 212-473-3251

Вигідно розташовані філії:

КЕРГОНКСОН:

6329 Route 209
Kerhonkson, NY 12446
Tel: 845-626-2938
Fax: 845 626-8636

ЮНІОНДЕЙЛ:

226 Uniondale Ave
Uniondale, NY 11553
Tel: 516 565-2393
Fax: 516 565-2097

АСТОРИЯ:

32-01 31st Street
Astoria, NY 11106
Tel: 718 626-0506
Fax: 718 626-0458

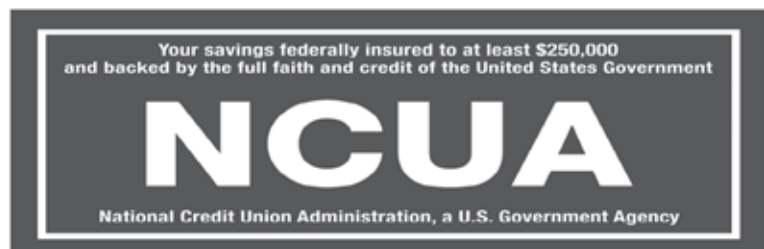
ЛІНДИНГІРСТ:

225 N. 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: 631 867-5990
Fax: 631 867-5989

ЕЛЕКТРОННА ПОШТА:
Info@selfreliancenyc.org

ІНТЕРНЕТ:
www.selfreliancenyc.org

**Поза Нью Йорком дзвоніть
безкоштовно:**
1-888-SELFREL

*АРУ - Відсотки у річному відношенні з нараховуваною дивідендою. Дивіденда - 3.25% нараховувана денно може бути змінена без попередження.

Світлій пам'яті визначного українця

Микола Галів

На межі між 2014-им і 2015-им роками, 29 грудня, після тяжкої, довгої і невиліковної недуги відійшов у Божі засвіти один з чільних членів української громади метрополії Нью-Йорку, колишній самовідданий діяч Співки Української Молоді Америки – інженер Мирослав Шмігель.

Покійний належав до виїмкових особистостей у нашому громадсько-політичному і культурному житті. За фахом він був інженером-дизайнером в ділянці будівництва різних споруд, але, як влуч-

но висловився у прощальному слові Аскольд Лозинський, М. Шмігель водночас був інженером-будівничим мостів між окремими людьми, політичними і громадськими організаціями і середовищами американського українства. Він прокладав ці символічні мости єднання, знаходячи спільну мову як з однодумцями так і суперниками, на всіх рівнях суспільного буття. Цим здобував собі прихильність і щирі пошани серед широкої української громади, зокрема й особливо – любов з боку сумівської молоді. Він був яскравим прикладом для молодих американських українців, і він залишався цим прикладом, коли молодь доросліла і входила в повноцінне громадське життя.

Авторів цих рядків пощастило спілкуватись з М. Шміглем з кінця пам'ятного 1945 року, коли він як вояк Української Дивізії „Галичина“ прийшов, фізично знесилений, з американського полону до табору українських політичних утікачів у Соммеркасерне в Авгсбурзі. Він був щасливий, що його прийняли до табору і невдовзі став його повноцінним мешканцем. Зокрема добре показав себе на спортивній площі – як член дружини копаного м'яча Українського спортивного клубу „Чорногора“.

Згодом ми спілкувались у новооснованому, за ініціативою дружини генерала Петрова Пласти, курінним якого став Микола Тютюник. І хоч пластові історії не занотували цього факту, курінь „Чота криватих“ активно діяв і одним з його чільних чле-

нів був М. Шмігель. А дещо пізніше він став організатором Співки Української Молоді в Авгсбурзі. Згодом він зайняв становище обозного в таборі, який налічував майже 3,000 осіб, і був відповідальним за внутрішній порядок. Вже тоді виявив себе дисциплінованою, дбайливою і працюючою людиною. Всі ці позитивні прикмети він виніс з рідної хати.

М. Шмігель прийшов на світ 1 лютого 1925 року в містечку Рогатин, на Станіславщині. Батьки Іван і Параскевія (з Могорів) дали йому глибоке родинне і релігійне виховання. Крім того, він належав до покоління, яке виростало й виховувалося на ідеях українського націоналізму.

Після закінчення Народної школи у Рогатині і Бережанської гімназії працював у місцевій, відтак – у повітовій управі Рогатина. Перед другим приходом на західні українські землі більшовиків М. Шмігель вступив до Української Дивізії „Галичина“, з якою ділив її складну долю, включно з полонем.

3 табору в Авсбургу М. Шмігель в 1949 році емігрував до США, оселившись в Нью-Йорку. Тут заклав родинне життя, одружившись з Надією Гладисовською. Подружжя Надії і Мирослава Шмігелів Господь нагородив двома дітьми: дочкою Христіною і сином Петром.

Щоб належно забезпечити родинне життя, у 1951 році М. Шмігель вступив до міського коледжу Нью-Йорку (CCNY), на факультет механічної інженерії. Відтак працював у різних інженерно-будівничих компаніях. Водночас займався активною громадською працею, передусім у лавах сумівської молоді в США, на різних становищах – організатора, виховника, учителя спорту, голови Крайової управи СУМА. Також був довголітнім членом ОУН, чільним активістом Організації Оборони Чотирьох Свобід України, Визвольного Фронту, членом ексекютиви Українського Конгресового Комітету Америки, головою управи Об'єднаного Комітету українських організ-

цій метрополії Нью-Йорку, членом Дирекції Української Кредитової Кооперативи „Самопоміч“ у Нью-Йорку і згодом – її головою, членом управи Приятелів Українського Католицького Університету у Львові, разом з цим – координатором Земляцького комітету рогатинців, членом Українського Спортивного Клубу в Нью-Йорку, щедрим жертводавцем.

З окреслених граней можна сказати: М. Шмігель жив життям громади, працював для громади і був її авторитетним представником. Залишив велику спадщину, яка варта наслідування. Був чутливий і дбайливий у родині, у вихованні дітей.

У обрядах в похоронному приміщенні Петра Яреми, в церкві св. Юра і на цвинтарі св. Андрія у Бавнд-Бруку, взяла участь велика громада, зокрема сумівці. Отець парох Вернард Панчук, 2 січня відслужив, у сослужінні о. Юрія Базилевського, пароха православної церкви Всіх Святих, о. Петра Шишики і о. Василя Тивадора, Панахиду. А 3 січня у церкві св. Юра о. Бенард відслужив заупокійну св. Літургію і водчас попрощав покійного від парафії.

Після Панахиди попрощалися з покійним голова крайової Управи СУМА Юрій Микитин, А. Лозинський і автор цих рядків. Зворушливе слово в імені родини про батька сказав син Петро. Під час поминок слово М. Шмігелю присвятили голова дирекції Кредитової Кооперативи „Самопоміч“ у Нью-Йорку, Президент Українського Народного Союзу Стефан Качарай, Ярослав Федун, Мiron Прадивус й інші.

Покійний М. Шмігель записував книгу свого життя добрими ділами. В його особі дружина Надія втратила вірного друга життя, діти Христіна і Петро – дорогого, незаступимого батька, онуки – любого дідуся, а українська громада – полум'яного громадсько-політичного діяча, виховника молоді й великого українського патріота. Хай йому гостинна американська земля буде легкою, а пам'ять про нього переходить від покоління до покоління!

Нью-Йорк

ПОШУК ПРАЦІ

Жінка з України пошукує працю без проживання, по догляду за особою похилого віку та ведення домашнього господарства.
Тел. 862-371-7289. Наталка

Друкарня

COMPUTOPRINT Corp.

Established 1972

Clifton, New Jersey

виконує друкарські роботи:

- книжки (в твердій і м'якій оправі)
- журнали (з експедицією, або без)
- канцелярські друки
- весільні запрошення (в укр. і англ. мовах)

**Ваші замовлення виконуємо
сумлінно, скоро і на час та
з 40-літнім досвідом!**

973-574-8800

Fax: 973-574-8887

e-mail: computopr@aol.com

**УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА
ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА СПІЛКА**

49-і РІЧНІ ЗБОРИ ЧЛЕНСТВА

відбудуться

в Українському Народному Домі
при 142 Second Avenue, New York, NY

у неділю, 29 березня 2015 року,
о 2-й год. пополудні

LYTWYN & LYTWYN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS

Theodore M. Lytwyn, Manager
NJ Lic. No. 3212

AIR CONDITIONED ROOMS

Обслуга ЩИРА і СЕРДЕЧНА

Our services are available
anywhere in New Jersey.

Також займаємося похоронами
на цвинтарі в С. Бавнд Бруку
і перенесенням тлінних останків
з різних країн світу.

UNION FUNERAL HOME

1600 Stuyvesant Ave (corner of Stanley Terr.)

UNION, NJ 07083

908-964-4222 • 973-375-5555

www.unionfuneralhome.com

ПЕТРО ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Займається похоронами
в **BRONX, BROOKLYN,
NEW YORK** і околицях

ДАНИЛО БУЗЕТА – директор
Родина **ДМИТРИК**

Peter Jarema Funeral Home, Inc.
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N. Y. 10009

(212) 674-2568

SO. BOUND BROOK MONUMENT CO. LLC

УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО

ДАРКО ВОЙТОВИЧ, власник

(908) 647-7221 • (732) 356-1209

СТАВИМО ПАМ'ЯТНИКИ, МАВЗОЛЕЇ, СТАТУЇ
З РІЗНИХ ГРАНІТІВ, БРОНЗИ НА ПРАВОСЛАВНОМУ
ЦВИНТАРІ СВ. АНДРІЯ В С. БАВНД БРУКУ,
СВ. ДУХА В ГЕМПТОНБУРГУ ТА ІНШИХ.

У глибокому смутку ділимося сумною вісткою з родиною і приятелями, що 30 січня 2015 року з волі Всевишнього відійшла у Божу вічність на 81-му році життя наша найдорожча МАМА і БАБУСЯ

**СВ. П.
СТЕФАНІЯ КРІСЛАТА
з дому МУЦИН**

нар. 23 червня 1934 року в Подільцях, Україна.

Парастас і Панахида відбулися 3 лютого в похоронному заведенні Колодій-Лазута.

Похоронні відправи відбулися 4 лютого в храмі Української Греко-Католицької Церкви Покрова Пресвятої Богородиці і на парафіяльному цвинтарі в Клівленд-Пармі, Огайо

Стефанія Кріслата залишила у глибокому смутку:

синів з дружинами Зенона і Дозю, Ігора і Наталю
сестер Марію, Ольгу, Ганю, і Наталю з родинами
внуків Вікторію і Марту
братову Марію Кріслату і з дітьми Богданом і Наталкою
Ліщиненською з чоловіком Орестом

ближчу і дальшу родину у Львові та інших містах України.

В середу, 11 березня, о 10-й годині ранку, у 40-ий день відходу у вічність буде відправлена св. Літургія і Панахида в храмі парафії Покрова Пресвятої Богородиці

Родина складає особисту подяку отцям душпастирям, які відправили Парастас, Панахиду і похорон - о. парох Михайло Дроздовський, Владика ем. Роберт Москаль, о. Андрій Гановський, о. Ігор Касіян, о. Володимир Грицюк, о. Михайло Кулик, о. диякон Джеф Смолило, та Спількці Української Молоді (СУМ) - Клівленд-Парма за почесьть.

Усім найщиріша подяка за численні вінки і квіти та за пожертви в пам'ять Стефанії на різні цілі:

- на літні музично-виховні табори Української Капелі Бандуристів ім. Тараса Шевченка - Кобзарська Січ - \$4,820
- на обнову і піклування цвинтаря парафії Покрова Пресвятої Богородиці - \$3,100
- на будівельний фонд, літургії, і різні церковні потреби парафії Покрова Пресвятої Богородиці - \$1,815
- на підтримку війська України в часі війни - \$150

„Ти вчила нас як жити, як родину шанувати, дбати і про всіх в потребі, і добро творити, з вдячністю у серці з добрим словом на устах.”
- Зенон

Вічна Тобі пам'ять Мамо!

Ділимося сумною вісткою, що 27 лютого 2015 року відійшла до свого Творця на 97-му році життя
Наша найдорожча
Бабуня, Прабабуня, і Теща

**СВ.П.
Валентина Кузьмич
з Дзіваків**

нагороджена орденом Благодійника Української Православної Церкви Америки,
Довголітня голова Об'єднання Православного Сестрицтва Америки та адміністратор журналу „Віра”,
Співосновниця парафії Святої Тройці, Берегиня нашої родини.

Панахида відбудеться в п'ятницю, 6 березня 2015 року, о 7-й год. вечора в Peter Jarema Funeral Home, 129 E 7th St, New York, NY 10009.

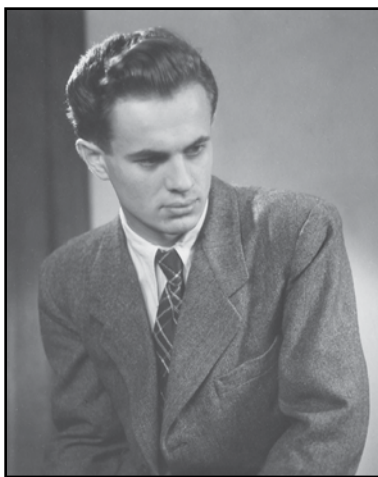
Похоронні відправи відбудуться в суботу, 7 березня, о 9 -й год. ранку в Катедрі Святої Тройці, 359 Broome St, New York, NY 10013, на кладовищі Св. Андрія Первозванного в South Bound Brook, NJ.

У глибокому смутку залишилися

внуки: Юрій Кузьмич з дружиною Лярисою,
Лариса Зінич з чоловіком Юрком,
Данило Кузьмич з дружиною Уляною,
Дарця Сидорак з нареченим Jordan Nisbeth
правнучки: Ніна і Надя Кузьмич
зять: Марко Сидорак з дружиною Elizabeth
невістка: Ксеня Кузьмич

Вічна їй пам'ять!

Ділимося болючою сумною вісткою з родиною, друзями, українською громадою і знайомими, що у вівторок 17-го лютого 2015 р. після короткої і невилічимої недуги, відійшов у вічність на 87-му році багатотрудівничого життя наш найдорожчий Батько і Дідо

**маестро
Богдан
Титла
мистець
художник
графік**

Народжений в 1927 році у Підгайцях в Україні.

У глибокоболучому смутку залишив:

синів -
Андрія з дружиною Софійкою
Романа з дружиною Анджелою

онуків -
Александра, Максима,
Оленку і Дмитра

братову -
Богдану Титлу
племінників -
Маркіяна з родиною
Нестора з родиною
Аню Буру з родиною
Адріану Генкелз з родиною
сестрінку -
Наталю МакГрейл з родиною

двоюрідного брата -
Юрія Головінського з родиною
двоюрідною сестру -
Мирославу Савицьку з родиною
сватів -
Віру Лащик з родиною
Майкеля і Джіну Спаянтей з родиною

Дальшу і ближчу родину в Америці, Канаді, Польщі й Україні. Похоронні відправи відбулися 21-го лютого 2015 р. в Церкві св. Михаїла у Йонкерсі, Нью Йорк. Тлінні останки покійного поховано на Цвинтарі св. Духа, у Гемптонбургу, Нью Йорк.

Вічна Цому Пам'ять!

Замість квітів, просимо складати пожертви на Український Католицький Університет у Львові або на Пластову Фундацію в Нью Йорку. Пожертви посилати на адресу Андрія Титли ("Ukrainian Catholic University" or "Plast Foundation Inc." A. Tytla, 51 Carson Ave., Metuchen, NJ 08840)

ПОДЯКА

16 листопада 2014 року відійшла у вічність наша дорога і незабутня мама, бабця, прабабця і тета

**СВ. П. Марія Лозинська
з дому Сафян**

У світлу пам'ять Марії Лозинської зложили на гуманітарну допомогу Українському Війську та Гвардії через ЗУАДК:

- по \$5000 Б. і М. Чабан, А. і Р. Лозинський, М. і Л. Кий,
- по \$2500 Л. Кий і Т. Солонідіс, GMO
- по \$500 О. і Д. Кий, Е. Кий
- \$300 Б. і Д. Захарчук
- по \$250 Д. і О. Дзядів, Б. і Х. Сенік
- \$200 М. Стойко,
- по \$100 О. і Г. Благий, Г. і Д. Борст, Е. і З. Брозина, І. Буртик, О. Ванчицька, Я. і Х. Верещак, Джан і М. Гіл, М. Демків, М. Дупляк, Д. і К. Захарчук, Б. і Х. Кульчицький, Ю. Купчинська, Е. і С. Мартинеці, Б. і Н. Павлюк, М. Пришляк, Ф. і В. Розвадовські, С. Рудик, Я. і Л. Федун, О. і Л. Цяпка, М. і Н. Шмігель,
- по \$50 М. Василик, М. Галів, Б. і М. Гаргай, В. і А. Козіцький, Р. і Л. Козіцький, Б. і О. Кузишин, Д. Лашин, Я. і Л. Садницький, Л. Сілецька
- \$30 М. Росрак
- \$25 Л. і М. Іваськів

Разом на Українське Військо і Гвардію в пам'ять Марії Лозинської зложено \$24,505

Родина

Oblast Memorials

PO Box 746, Chester, NY 10918

845-469-4247 E-mail: oblast@optonline.net

ОБСЛУГОВУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В NY/NJ/CT/PA
З ВИРОБОМ ЗНАМЕНИТИХ

~ ПАМ'ЯТНИКІВ ~ МАВЗОЛЕЇВ

НА ВАШЕ БАЖАННЯ МОЖЕМО ЗУСТРІТИСЯ З ВАМИ
У ВАШОМУ ДОМІ, ЩОБ ОБГОВОРТИ ВАШ ПРОЄКТ.

ЮРІЙ СИМЧИК
Ліцензований Продавець
Страховання Життя
YURIY SYMCZYK
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.

2200 Route 10, P.O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Tel.: (973) 292-9800 (Ext. 3055) • Fax: (973) 292-0900
e-mail: symczyk@unamember.com

ОКСАНА СТАНЬКО
Ліцензований продавець
Страховання Життя
OXSANA STANKO
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.

32 Peachtree Rd.
Basking Ridge, NJ 07920
Tel.: 908-872-2192; email: stankouna@optimum.net

ФУНДАЦІЯ
УКРАЇНСЬКОГО
ВІЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ

ЗАСЛУГОВУЄ НА ВАШУ
ВСЕБІЧНУ ПІДТРИМКУ!

Ukrainian Free University
Foundation, Inc.
P. O. Box 1028, New York, NY 10276

ARKA

Нитки, тканина до вишивання,
писанкові прибори, касети, відео-
касети, CD, шкільні книжки, хустки,
кераміка, різьба.

89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550

2200 Route 10 West, Suite 109
Parsippany, NJ 07054
(973) 538-3888 • Fax: (973) 538-3899

ROXOLANA

INTERNATIONAL TRADE, LTD
e-mail: roxolanalt@roxolana.com
web: www.roxolana.com

ПАКУНКИ В УКРАЇНУ

МОРЕМ • АВІА
Вага від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS.
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуючись нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте: (973) 538-3888.
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії, Вірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктові пакунки з каталога.
- Медикаменти на замовлення до України.

ROXOLANA Travel

- У нас можна замовити авіаквитки на будь-які авіакомпанії до більшості європейських країн.
- Візові послуги до України (без запрошення).
- Зустрічаємо і відвозимо на літoviще.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

ROXOLANA Money Service

ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ В УКРАЇНУ:

\$100 - \$7	\$500 - \$12	\$900 - \$20
\$200 - \$10	\$600 - \$15	\$1000 - \$20
\$300 - \$12	\$700 - \$17	\$1500 - \$37.50
\$400 - \$12	\$800 - \$17	\$2000 - \$50

Маємо ліцензію на пересилку доларів.
Також пересилаємо в інші країни.

* Додаткова оплата за доставку.
Існують певні обмеження.

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок „Родинний“ з каталога

вміст пакунка:

борошно - 20 ф., гречка - 10 ф.,
олія - 1 гальон, тушонка - 3 ф., саями - 3
ф., родзинки - 3 ф., дріжджі - 1 ф.,
кава мелена - 2 ф., шоколад - 2 плитки.
Ціна \$99 за 51 ф.

1-888-PAKUNOK (725-8665)

Інсценізація українського авангарду
1910-1920-х років
У зв'язку з виставкою

Михайло Старицький
ЗА ДВОМА ЗАЙЦЯМИ
кінокомедія

ФІЛЬМ

Неділя
22 березня
2015 р.
о год. 2 по пол.

Фільм
представить
д-р ЮРІЙ ШЕВЧУК
Колумбійського
університету

Комедійний фільм
за мотивами п'єси
Михайла Старицького
та твору Івана Нечуй-
Левицького

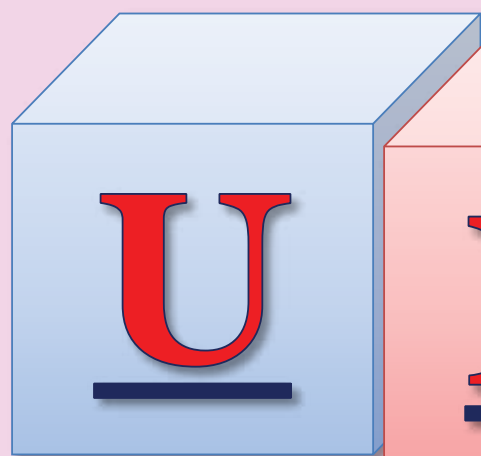
Вступ (включно з
перекусом): 15 дол;
10 дол. - члени, сеньйори;
5 дол. - студенти

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
222 East 6th Street
New York, NY 10003
212.228.0110
www.ukrainianmuseum.org

The Ukrainian Museum's film program is
supported, in part, by public funds from
the New York City Dept. of Cultural Affairs,
in partnership with the City Council.

Is Your Child Or Grandchild A UNA Member?

Endowment at Age 18*

- Issued to persons between the ages of 0-10
- Minimum policy size is \$5,000
- Premium payable until age 18
- No policy fee
- Full face amount paid at death or on maturity date at age 18
- Life insurance plan and systematic savings combined
- IRS: interest is taxable during accumulation period

*Not available in all states.

20 Year Endowment*

- Issued to persons between the ages of 0-80
- For ages 0-60: minimum policy is \$5,000
- For ages 61-80: premium of \$200 or more is required
- Premiums are payable for 20 years
- No policy fee
- Full face amount paid at death or on maturity date at the end of 20th year
- Life insurance plan and systematic savings combined
- IRS: interest is taxable during accumulation period

*Not available in all states.

2200 Route 10 Parsippany, NJ 07054
Tel: 800-253-9862 Fax: 973-292-0900
Sales - 888-538-2833 ext 3055
www.UkrainianNationalAssociation.org
facebook.com/UkrainianNationalAssociation

